குமரன்றுணை

குமணசரித்திரம்.

மதுரை

"விவேகபாநு" பத்திராதிபரும்

சேற்றூர் சம்ஸ்தான வித்துவானுமாகிய

மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயரால்

இயற்றப்பெற்று

முறையூர்

ஸ்ரீமாந். பழ. சி.

சண்முகஞ்செட்டியாரவர்கட்கு

அவர்களது வள்ளன்மைக்கறிகுறியாக

சமர்ப்பிக்கப் பெற்றது.

மதுரை:

விவேகபாநு அச்சியந்திரசாலைப்

பதிப்பு.

1907

[விலை அணா 8.]

Copy Right Registered.

14 SEP 1907
MADRAS.

குமரன்றுணை.

குமண சரித்திரம்.

மதுரை

"விவேகபாநு" பத்திராதிபரும்

சேற்றூர் சமஸ்தான வித்துவானுமாகிய

மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயரால்

இயற்றப்பெற்று

முறையூர்

ஸ்ரீமாந். பழ. சி.

சண்முகஞ் செட்டியாரவர்கட்கு

அவர்களது வள்ளன்மைக்கறிகுறியாக

சமர்ப்பிக்கப் பெற்றது.

மதுரை:

விவேகபாநு அச்சியந்திரசாலைப்

பதிப்பு.

1907

[விலை அணா 8.]

Copy Right Registered.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
REGISTERED
1 SEP 1907
MADRAS.

சிவமயம்.

குமண சரித்திரம்.

முகவுரை.

முற்காலத்தே நம் தமிழ்நாட்டில் விளங்கிய தமிழ் வள்ளல்களிலே, பேரரசர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியரே யன்றி, சிற்றரசரும் பிரபுக்களும் எண்ணிறந்தவர்கள் இருந்தனரென்பது பலரும் அறிவர். இவ்விஷயம், புறநானூறு பத்துப்பாட்டு முதலிய சங்க விலக்கியங்களிற் பழக்கமுடையோர்க்கு எளிதில் விளங்கத்தக்கது. கடைச்சங்கநாளில், வள்ளல்களாய் விளங்கிய பெருமக்களிலே, தலைசிறந்தவராகக் கூறப்படுவோர்:—பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்னும் இவ்வெழுவருமேயாவர். இனி இவ்வெழுவரையடுத்து, இவரைப்போலவே சிறுஞ் சிறப்பு முடையராகப் புகழப்படுவோர்—குமணன் நல்லியக்கோடன் என்னும் பெருமக்களென்று தெரிகிறது. இதனை,

"எழுவர் மாய்ந்த பின்றை யழிவரப்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
இரந்தோர் அற்றந் தீர்க்கென விரைந்திவண்
உள்ளி வந்தனென் யானே" (புறம்—158)

எனக் குமணனை நோக்கியும்;

"எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
ஒருதான் றாங்கிய உரனுடை நோன்றாள்
ஓவியர் பெருமகன்" (சிறுபாண்).

என நல்லியனை நோக்கியும்—பழைய புலவர்கள் கூறுவதனால் உணரலாம். இவருள், குமணன் என்னும் கோமானது குணவழுத்தங்களை யாராய்ந்துகளித்தலே இக்குமணசரித்திரநூலுக்கு ஏற்பு

டைத்தாதலால், பழைய நூல்களிற்கண்ட இவனது அருமை பெருமைகளைமட்டும் சிறிது ஆராய்வோம். ஒப்புயர்வற்ற திப்பிய மக்களின் குணஞ்செயலாதி வைபவங்களை யாராய்தல், உலகம் நல்வழியிற் செல்லற்கு முக்கிய ஏதுவன்றோ.

பழைய நூல்களைத் திறந்துபார்ப்போ ரொவ்வொருவரும், அக்காலத்திருந்த வள்ளற்றலைவர்களின் மனநிலையையும், புலவர்பெருமக்களின் அருமைபெருமைகளையுங்கண்டு பெரிதும் அதிசயமுறுதிரார். “உரைப்பா ருரைப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்கொன், றீவார்மேனிற்கும் புகழ்” என்னும் திருவாக்குக்கு இலக்கியங்கள் அங்கேதான் மிகுதியாகக் காணப்படும். அத்தகைய நூல்களிலே, தலைசிறந்ததாய புறநானூற்றில், பண்டைப்பெருமக்களின் வரிசைகளிலே, குமணவள்ளலும் புகழப்பட்டுள்ளான். அந்நூலில் இவ்வள்ளலைப்பற்றி வரும் பாடல்கள் எட்டாகும்.* இவற்றில், இவ்வள்ளல் “முதிரம்” என்னும் மலைக்குரியவனாகக் கூறப்படுகின்றான். முதிரம் என்னும் பெயருடன் ஒருமலையிருப்பதாகத் தெரிந்திலதாயினும், கோயம்புத்தூர்ஜில்லா உடுமலைப்பேட்டைத் தாலூகாவில் “குதிரைமலை” என்பதொன்று உண்டென்றும், இம்மலைப் பக்கத்தூர் “கொழுமம்”என்பதென்றும், இக்கொழுமமே குமணபுரி என்றும் பெருவழக்குள்ளன. இவற்றைநோக்கும்போது, குமணனுண்டவிடம்மேற்காட்டியகுதிரைமலையும் அதைச்சார்ந்த ஊருமாகவே கொள்ளலாம். ஏனெனில், முதிரமலைஎன்பது குதிரைமலை எனவும், குமணம் என்பது கொழுமம் எனவும் பிற்காலத்தே திரிதல் கூடுமன்றோ? இவற்றோடு அப்பக்கத்தே-குமணனுஞ்சிலையைப்பற்றிய பெருவழக்கும் உண்மையால், இவ்வூகம் தவறாகாது. அதிகமானஞ்சியினுடையதாகக் குதிரைமலையென்ப தொன்றிருந்தது என்பது புறப்பாட்டால் தெரியவரினும், அவனுடு மைசூர்ப்பிரதேசத்ததாகலின் † அம்மலை வேறேயாம். இக்குதிரைமலையில் பழைய கோட்டை அகழிகள் உண்டென்று தெரிகிறது. இம்மலைப்பக்கத்து ஆறும் “குதிரையாறு” எனப் பெயர் கொண்டுளது.

---

* இப்பாடல்கள் எட்டும், தனியே, இந்நூலிற் சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளன.

† ஸ்ரீ [illegible] (புறநானூற்றுப் பதிப்பிறுதிக்)குறிப்பு.

இனி, இவ்வள்ளல் விஷயமாயமைந்த பாடல்களால் இவனது சரிதம் விசேடமாகத் தெரியவில்லையாயினும், அவை, இவனது உயர்ந்த உதாரகுணத்தை விளக்கற்குப் போதியவை என்னும்படி உள்ளன. இவனைப்பாடிய புலவர்கள் பெருஞ்சித்திரனார், பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்போர். இவருள் பெருஞ்சித்திரனார், கடையேழு வள்ளல்களில் ஒருவனாகிய அதிகமான் நெடுமானஞ்சியையும், பெருந்தலைச் சாத்தனார், அக்கடை வள்ளலார்காலத்து, இளவிச்சிக்கோ இளங்கண்டீரக்கோ என்பவரையுந் தனித்தனியே பாடியிருக்கின்றனர். இதனால், அவ்விருபுலவராலும் பாடப்பட்ட குமணன், கடைவள்ளலார் காலத்தும் அவர்க்குப் பின்பும் இருந்தவனென்பதும், மிகுதியும்பிற்காலத்தவ னல்லனென்பதும் நன்கு விளங்கும். இவனைப்பற்றிய பாடல்கள், இவ்வள்ளல் இரவலர்க்கும் புலவர்க்கும் வேண்டியவேண்டியாங்களித்து அவர் வறுமை களைந்து வாழ்வித்த மாட்சியை நன்கு விளக்கிநிற்கின்றன. பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் வெளிமான் என்பவனிடம் பரிசிற்குச்சென்றபோது, அவ்வெளிமான் தன் தம்பி மூலம் சிறிது கொடுத்தனுப்ப, அதைப் புலவர் பெற்றுக்கொள்ளாமல் கோபித்துப் புறப்பட்டுக் குமணனிடம் பரிசிற்கு வந்தனரெனவும் குமணன் அவருக்கு யானைகளும், வேண்டியசெல்வங்களும் கொடுத்து மரியாதை செய்து விடுத்தனனெனவும், அம்மரியாதையுடன் புலவர் தம்மை அவமதித்த வெளிமானிடஞ்சென்று,

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையு மல்லர்;
இரவலர் உண்மையுங் காண்இனி இரவலர்க்கு
ஈவோர் உண்மையுங் காண்இனி நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்துயாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை எம்பரிசில்;
கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே."

என்னும் பாடலைக்கூறி, அவன்முன் குமணன் வரிசையைப் புகழ்ந்து கூறினரெனவும் 162-ம் புறப்பாட்டால் விளக்கமாம். இதனால், அக்காலத்தே "புலவர்பாடும் புகழுடையோனாய்" விளங்கிய

வன் குமணனேயாதல்காண்க. இக்குமணவள்ளல் வழங்கிய பெரும் பரிசிலோடு, பெருஞ்சித்திரனார், (தாம் கூறியவாறு)

"பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி
மருங்கிற் கொண்ட பல்குறு மாக்கள்
பிசைந்து தினவாடிய முலையள் பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த
முற்றா இளந்தளிர் கொய்துகொண்டு உப்பின்று
நீருலையாக ஏற்றி மோரின்று
அவிழ்ப்பத மறந்து பாசடகு மிசைந்து
மாசொடு குறைந்த உடுக்கையள்"

என்றபடியிருந்த தன் மனைவிபாற்சென்று, அவள்முன், குமணனால் தாம்பெற்ற பெருஞ்செல்வத்தைக்காட்டி,

"நின்னயந் துறைநர்க்கும் நீநயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்னோர்க் கென்னாது என்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயும்
எல்லார்க்குங் கொடுமதி மனைகிழ வோயே!
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேற் குமணன் நல்கிய வளனே"

என்று, எல்லார்க்கும் வேண்டிய வேண்டியபடி அளித்து நல் வாழ்க்கை செலுத்தும்படி கூறினரெனவும் புறப்பாடல்களால் தெரியவருகின்றன. இவற்றால், "இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை யீதல்; குலனுடையான் கண்ணே யுள" என்னும் தெய்வப்புலவர் வாக்குக்கு இலக்கியமானவன் குமணவள்ளல் என்பது மலையிலக்காம்.

இனி, குமணவள்ளலைப்பற்றி மற்றொரு புலவராகிய பெருந்தலைச்சாத்தனார் பாடிய பாடல் இரண்டேயாம். இவ்விரண்டு பாடலையும், இக்குமண சரிதம் புனைந்ததற்கு "அடிப்படை" என்

னலாம். நம் குமணவள்ளலுக்குத், தம்பியொருவன் "இளங்குமணன்" என்றிருந்தான். இவன், தன் தமையன் தனியே சீருஞ்சிறப்புங்கொண்டு தமிழகம்புகழ வாழ்ந்துவருதலிற் பொறாமையுடையனாய், அதுகாரணமாகப் பலசூழ்ச்சிகளுஞ்செய்து, முடிவில் தன்தமையனை நாட்டைவிட்டோட்டிக் காட்டிற் றுரத்திவிட்டான். அதுமட்டோ! குமணன் ஓடியொளித்துள்ள காட்டிற் சென்று, அவன் தலையைக்கொணர்வோர்க்குப் பெரும்பரிசு தருவதாகவும் பறையிடுவித்தான். அந்தோ! முற்காலத்தே அருங்குணமும் பெருங்கருணையும் வாய்ந்து விளங்கிய தமிழ்வள்ளலார் பெரும்பாலாரின் நிலையும் இவ்வாறே முடிவில் அமைந்தன. மாரியனைய வரையாவீகைப் பாரிமுதலிய பெருமக்களின் அந்திய நிலையைப் பாருங்கள். ஆனால் அவர்கள் அப்போதுபட்ட பெருந்துன்பங்களெல்லாம் இப்போதோ அழியாப்புகழாகப் பரிணமித்துள்ளன. இனி, இங்ஙனம் காடுபற்றியிருந்த குமணனிலையறியாது, அவன்பாற் பரிசு பெறும்பொருட்டுப் பெருந்தலைச் சாத்தனார், அவனிருந்த காட்டிற்சென்று அவனைத் தேடிக்கண்டு அவனைப் புகழ்ந்தார். அப்பாடல் "ஆடுநனிமறந்த க என்வரும் புறப்பாட்டு 164-வதாம்*. இப்பாடற்கவன் இரங்கினனாயினும், அவர்க்கவன் என்செய்யக் கூடும்? அங்ஙனமன்று. குமணவள்ளல் உடனேதன் கையிலிருந்த வாளைக்காட்டி, "தன்றலைகொணர்வோர்க்குப் பெரும்பரிசு தருவதாகத் தம்பி வெளியிட்டிருத்தலின், இதனால் தன் தலையைவெட்டிக்கொண்டு தம்பிபாற் சென்று வேண்டியன பெறுதிர்" என்று வாளைப் புலவர் கையிற் கொடுத்தனன். இந்நிலையில் என் செய்வர் புலவர்! "உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்" என்றபடி, புலவரைக் காக்கலாகாத் தன் எளிமைநிலையை நோக்கி உயிரையுமளிக்கத் துணிந்த நம்குமணவள்ளலின் அரும்பெருங் கருணையை நினைக்குந்தோறும் உள்ளம் நெக்குநெக்குருகி, பெற்ற வாளைவாங்கிக் குமணனிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு, அவன் தம்பி இளங்குமணன்பால் வந்து,

"கேடி னல்லிசை வயமான் றோன்றலைப்
பாடி நின்றெனனாகக் கொன்னே

* இப்பாடல், இக்காலத்துச் சிதைந்து வழங்குகிறது.

பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்
னாடிழந் ததனினும் நனியின் னாதென
வாள் தந்தனனே, தலையெனக் கீய :
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையின்.
நாடுமலி உவகையோடு வருவல்
ஓடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே"

என நிகழ்ந்த விஷயத்தை யெல்லாம் கூறி நின்றனர். இவ்வளவு வரையே புறநானூற்றிலுள்ளது. இதற்குமேலுள்ள கதைத்தொடர்ச்சி அந்நூலிற் காணப்பட்டிலது. ஆயினும், அத்தொடர்பு, கர்ணபரம்பரையில் ஒருபடியாக வழங்கிவருகின்றது. அஃதாவது :—குமணன்பாற் புலவர் * பரிசிற்குச் சென்றபோது, அவ்வள்ளல், தன் எளிமை நிலைக்குப் பெரிதும் இரங்கி, 'வந்த புலவர்க்கு என் செய்வது' என்பதறியாது திகைத்து நின்றான். அப்போது, புலவர் குமணவள்ளலை நோக்கி,

"ஆறு பெருக்கற் றருந்திடர்தான் பட்டாலும்
ஊறலமை யாதோ வுலகாற்றத்—தேறின்
வறியையே யானாலும் என்கலியை மாற்றச்
சிறியையோ சீர்க்குமணா செப்பு"

என அவனைப் புகழ்ந்து கூறினர். அப்போது அவ்வள்ளல், "தன் தலை கொணர்வோர்க்குப் பெரும் பரிசு தருவதாகத் தன்தம்பி கூறியிருத்தலின், புலவர்க்குத் தன்றலையையே கொடுத்து அவர் மிடிமையைக் கெடுப்போம்" எனத் துணிந்து, தன் கையிலிருந்தவாளை நீட்டிப் புலவரை நோக்கி,

"அந்தநாள் வந்திலை அருங்கலைப் புலவோய்
இந்தநாள் வந்துநீ நொந்தெனை யடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்தவன்
விலைதனைப் பெற்றுன் வெறுமைநோய் களையே"

* இப்புலவர், பெருஞ்சித்திரனாரினும், "ஒப்பிலாமணிப்புலவர்" என்னும் பெயருடன், தனிப்பாடற்றிரட்டிற் காணப்படுகின்றார்.

"வெம்புங் காலை வெதும்பி விழுந்திரம்
செம்பொன் கோடி விலையெனச் சிந்தித்தான்
உம்பர் நாடு முலகினுந் தேடினும்
எம்பி போலெனக் கியாவ ருரியரே"

என்று கூறி, தன் தலையைக் கொய்துகொண்டு தம்பிபாற் செல்லுமாறு பணிக்க, புலவர் குமணனது அரும் பெருங் கருணைச் செயலைக்கண்டு வியப்பு முவப்புமுடையராய் அவனைப்புகழ்ந்து, கொடுத்த வாளை மட்டும் பெற்றுக்கொண்டு விடைபெற்றுச் சென்றனர். சென்று மாந்தை என்னும் ஊரிலிருந்த, வினைத் திட்ப மிக்க சிற்பி யொருவனைக் கண்டு, அவனை,

"மாந்தையிலே வாழு மகுடத் தியாகியுனக்
கேந்து தழும்போ விரண்டுண்டு—வேந்தர்
முடித்தழும்புன் காலிலே முத்தமிழோர்க் கீயும்
படித்தழும்புன் கையிலே பார்"

என்று புகழ்ந்து, அவனை, குமணவள்ளல் தலைபோன்றதொரு பொய்த்தலை பண்ணித்தரும்படி வேண்ட, அவ்வாறே, கண்டோர் அதிசயிக்கும்படி பொய்த்தலை செய்து தந்தனன். அதனைப்பெற்றுக்கொண்டு, இளங்குமணன்பாற் சென்று அவற்கு அத்தலையைக் காட்டி விஷயங்களை அறிவித்து நின்றார். அப்பொய்த் தலையை அவன் கண்டதும், அவனறியாதே, "சகோதர வாஞ்சை" என்னும் தன்னேரில்லாப் பாசம் கொடியோனென அவனையும் பிணிக்க, "என் செய்தேன் பாவி! அந்தோ" என்று அரற்றி விழ்ந்தான். இவ்வாறு, இளங்குமணன் தன் தமையன்பால் பேரபிமானமுற்று அழுதரற்றுவதுகண்ட புலவர், உண்மகிழ்ந்து, அவ்விளையோனைச் சிறிது தேற்றிப், பற்பல சூழ்ச்சிகளால், அவன் தமையனுயிர் பெற்றெழச் செய்விப்பது போல நடித்து, இளங்குமணற்குக் குமணவள்ளலை உயிருடன் காட்டிக் கொடுத்ததோடு, அவ்வள்ளலே முன்போல அரசுவீற்றிருந்து உலகத்தை வாழ்விக்கும்படியும் செய்தனர்—என்பதே அக்கதைத் தொடர்ச்சி.

இக்கர்ண பரம்பரைகளில் சிற்சில மாறுபாடுகள் உண்டேனும், பொதுவில், அவை குமணவள்ளலது உயர்ந்த பெருங்குணங்களையே விளக்கி நிற்பனவாம். இத்தகைய கருணை வள்ளல் விளங்கிக் கீர்த்தி பெற்றது நம் தமிழகம் எனின், அதற்கு வேறொரு பெருமையும் அதிகமாக வேண்டுமோ! அவ்வள்ளலது மனநிலையின் மாட்சியாலன்றோ, அவன் புகழ் எல்லாவுள்ளத்தையும் கொள்ளை கொண்டு நிற்கின்றது. ஏனைய வள்ளலரின் வரலாற்றினும் இக்குமண வள்ளல் வரலாற்றை நம்மவர் நன்கு தெரிந்திருப்பதற்குக் காரணமும், அவனது உண்மைப் புகழேயன்றோ! இனி உலகமுள்ளளவரையும் அவன் புகழ் நிலைத்து நிற்கவும் ஐயம் இல்லை.

இத்தகைய உத்தமமக்களது சரித்திரங்களை நன்கு பரிசீலனை செய்து வெளியிடுவது, ஜனசமூகவாழ்வை ஒழுங்கும் உயர்வும் பெறச்செய்தற்கு முக்கிய ஏதுவாம். இதுவிஷயத்தில் மேனாட்டாரது அருஞ்செயல்கள் கவனிக்கத்தக்கன. உயர்ந்த வழிகாட்டிகளாகிய பழைய பெரியோர்களது குணாநுபவஞ் செய்வதால் உண்டாகும் நற்பயன்களை, நம்மினும், மேனாட்டார் மிகுதியும் அறிந்தவரென்பதில் ஐயமில்லை. பழைய நூல்களிற் காணும் தமிழ்ப்பெரியோர் சரிதங்கள் எத்தனையோ அருமை பெருமை வாய்ந்துள்ளன! அவற்றை எல்லாருமறிய வெளியிடத் தொடங்கின், உத்தம புருஷர்க்காக, பிறநாட்டு இலக்கியங்களினின்று மேற்கோள்காட்டவும் நேருமா? ஆதலால், ஆண்மைக்கும் வாய்மைக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் கொடைக்கும் பிற உயர்குணங்கட்கும் ஆன்மத்தியாகமும் செய்த புருஷ சிம்மங்களது திவ்ய சரித்திரங்களில், பழைய நூல்களில் உள்ளனவற்றை ஆராய்ந்து வெளியிடுவது இன்றியமையாததாகும்.

மதுரை “விவேகபாநு”ப் பத்திராதிபரும், சேற்றூர் சம்ஸ்தான பரம்பரைக் கல்வியாளர் வழித்தோன்றலும். நாவன்மையும் பாவன்மையும் நன்கு படைத்தவரும், தேசாபிமானியும், என் ஆப்தருமாகிய **ஸ்ரீமத். மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயரவர்கள்,** தாம் சில்லாண்டுகட்கு முன்பு இயற்றி வைத்திருந்த, அருமைக்குமணவள்ளலது சரித்திரத்தை, இப்போது வெளியிட்டிருப்பது எப்போலி

யர்க்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சிதருவதோடு, இஃது, பலரும் பின்பற்று தற்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் இருக்கின்றது. கவிராயரவர்கள் சொற்செறிவு பொருட்பொலிவுபெற ஆசுகவி பாடும் வன்மையுடையார்களென்பதும், அவர்களது கல்வித்திறனும் கூரியஅறிவும் தமிழ்நாடு நன்கறிந்ததாகலின், அவற்றை இங்கே விரித்தல் மிகையாம். அவர்கள், தம் பா வலிமையைக்காட்டுதற்கு இலக்காக, குமணவள்ளல் சரிதத்தைக்கொண்டமையால், அவ்விரண்டும்சேர்ந்து, சர்க்கரைப்பந்தரிற் றேன்மழை பெய்ததுபோல் விளங்குகிறது. இவர்கள், குமண சரித்திரத்தை 350.- இனிய பாக்களால் முடித்துள்ளார்கள். இக்காப்பியப் போக்கில், குமணவள்ளல் சரிதம், புறநானூற்றுப் பாடல்களையும் வழக்கிலுள்ள கர்ணபரம்பரைச் செய்திகளையும் ஆதாரமாகக்கொண்டுளதாயினும், சரிதம் ஒருகோவையாக இனிதுசெல்லற்கு, இடையிடையே பற்றுசான கதைக்கூறுகளும் பெய்யப்பெற்றுப் படிப்போர்க்குப் பேரானந்தம் உண்டாம்படி இந்நூல் இயற்றப்பட்டுள்ளது. இவை, இந்நூலைப் படித்து வருவோர்க்கு, ஆங்காங்கே புலப்படுமாதலால் விரித்திலேன். இக்காவியத்தில் ஆளப்பட்டுள்ள செய்யுணடையின் பொலிவும், இக்காலத்தறிஞர் மகிழ்தற்கேற்ற கற்பனைகளும் கருத்துக்களும்—உண்மையாகவே, நம்மவரது புகழ்ச்சிக்குரிய நிலைக்களங்களாகு மென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. இந்நூலுள் மேனாட்டுக் கல்வி வல்லார்க்கேற்காத சொற்களேனும் பொருள்களேனும் காணவும் கிடையா. இத்தகைய நூல்களே, இலக்கிய வுணர்ச்சிக்குப் பெரிதும் ஏற்றனவாதலால், சிறுவர்முதற் பலரும் இதுபோன்ற நூல்களிலே பழகுதல், நாகரிகக் கல்வி நிலை பெருகுதற்கு முக்கிய ஏதுவாம் என்பது திண்ணம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் ஐந்தாம் வருஷோற்சவ காலத்தே செந்தமிழ் வளர்க்குஞ் சீரிய வள்ளலும், அருங்கலை விநோதருமாகிய ஸ்ரீமாந்- பாண்டித்துரைஸாமித் தேவரவர்களுடைய அக்கிராசனத்தின் கீழ், மஹாமஹோபாத்தியாயர் பிரமஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் முதலிய வித்துவசிரோமணிகள் கூடிய பேரவையிலே இந்நூல் கவிராயரவர்களால் அரங்கேற்றப்பெற்று, அப்போது எல்லாராலும் பெரிதும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்பெற்றது.

இந்நூல் முறையூர் நகராதிபரும், வைசியகுல மணியும், செந்தமிழ்ச்செல்வரும், உலகறிந்த பெருங்கொடைவள்ளலும், தமிழ்ப்புலவர்களையும் தமிழ்நூல்களையும் பெரிதும் அருமைபாராட்டி ஆதரிப்பவருமாகிய ஸ்ரீமாந். பழ. சி. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கட்கு, அவர்களது வள்ளன்மையின் அறிகுறியாக, சமர்ப்பிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இவ்வரிய நூலை, செட்டியாரவர்கட்கு இவ்வாறு சமர்ப்பணம் செய்தது, மிகவும் பொருத்தமுடையதொன்று எனத் தமிழகம் கொண்டாடத் தடையில்லை.

இங்ஙனம், செந்தமிழ்நாட்டு உத்தம சிகாமணி சரித்தத்தை உலகுவப்பப் பாடி வெளியிட்ட கவிராயரவர்களும், இந்நூல் அரங்கேறப் பெற்ற மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமும், இந்நூற் குரிமைபெற்ற செட்டியாரவர்களும் நீண்டஆயுளுடன் உலகம்புகழ வாழுமாறு எம்பிரான் திருவடித்தாமரைகளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

மே. சொ. சுப்பிரமணியக் கவிராயர்,

ஹிந்துகாலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்,

திருநெல்வேலி.

குமணவள்ளலைப்பற்றிப்
புறநானூற்றிலுந் தனிப்பாடற்றிரட்டிலுமுள்ள

பாடல்கள்.

[புறநானூறு, ௧௫௮—௧௬௫.]

(1.) முரசுகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவு
மரசுடன் பொருத வண்ண னெடுவரைக்
கறங்குவெள் ளருவி கல்லலைத் தொழுகும்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்
கொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியுங்
காரி யூர்ந்து பேரமர்க் கடந்த
மாரி யீகை மறப்போர் மலையனு
மூரா தேந்திய குதிரைக் கூர்வேற்
கூவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூ ணெழினியு
மீர்ந்தண் சிலம்பி னிருடூங்கு நளிமுழை
யருந்திறற் கடவுள் காக்கு முயர்சிமையப்
பெருங்க னாடன் பேகனுந் திருந்துமொழி
மோசி பாடிய வாயு மார்வமுற்
றுள்ளி வருந ருலைவுநனி தீரத்
தள்ளா தீயுந் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளா ரோட்டிய நள்ளியு மெனவாங்
கெழுவர் மாய்ந்த பின்றை யழிவரப்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
யிரந்தோ ரற்றந் தீர்க்கென விரைந்திவ
ணுள்ளி வந்தனென் யானே விசும்புறக்
கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு நீடி
யாசினிக் கவினிய பலவினார் வுற்று
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
றுய்த்தலை மந்தியைக் கையிடூஉப் பயிரும்

அதிரா யாணர் முதிரத்துக் கிழவ
விவண்விளங்கு சிறப்பி னியறேர்க் குமண
விசைமேந் தோன்றிய வண்மையொடு
பகைமேம் படுகநீ யேந்திய வேலே.

குமணனைப் பெருஞ்சித்திரனார் பாடியது.

(2.) வாழு நாளோ டியாண்டுபல வுண்மையிற்
தீர்தல்செல் லாதென் னுயிரெனப் பலப்புலந்து
கோல்கா லாகக் குறும்பல வொதுங்கி
நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினள் கண்டுயின்று
முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்
பசந்த மேனியொடு படரட வருந்தி
மருங்கிற் கொண்ட பல்குறு மாக்கள்
பிசைந்துதின வாடிய முலையள் பெரிதழிந்து
குப்பைக் கீரை கொய்கண் ணகைத்த
முற்றா விளந்தளிர் கொய்துகொண் டுப்பின்று
நீருலை யாக வேற்றி மோரின்
றவிழ்ப்பதம் மறந்து பாசடகு மிசைந்து
மாசொடு குறைந்த வுடுக்கைய ளறம்பழியாத்
துவ்வா ளாகிய வென்வெய் யோளும்
என்றாங், கிருவர் நெஞ்சமு முவப்பக் கானவர்
கரிபுன மயக்கிய வகன்கட் சொல்லே
யைவனம் வித்தி மையுறக் கவினி
யீனல் செல்லா வேனற் கிழுமெனக்
கருவி வானந் தலைஇ யாங்கு
மீத்த நின்புக ழேத்தித் தொக்கவென்
பசிதினத் திரங்கிய வொக்கலு முவப்ப
வுயர்ந்தேந்து மருப்பிற் கொல்களிறு பெறினுந்
தவிர்ந்துவிடு பரிசில் கொள்ளலே னுவந்துநீ
யின்புற விடுதி யாயிற் சிறிது
குன்றியுங் கொள்வல் கூர்வேற் குமண
வதற்பட வருளல் வேண்டுவல் விறற்புகழ்

வசையில் விழுத்திணைப் பிறந்த
விசைமேந் தோன்றனிற் பாடிய யானே.

அவனை அவர்பாடியது.

(3.) உருகெழு ஞாயிற் றொண்கதிர் மிசைந்த
முளிபுற் கானங் குழைப்பக் கல்லென
வதிர்குர லேறொடு துளிசொரிந் தாங்குப்
பசித்தினத் திரங்கிய கசிவுடை யாக்கை
யவிழ்புகு வறியா தாகலின் வாடிய
நெறிகொள் வரிக்குடர் குளிப்பத் தண்ணெனக்
குய்க்கொள் கொழுந்துவை நெய்யுடை யடிசின்
மதிசேர் நாண்மீன் போல நவின்ற
சிறுபொ னன்கலஞ் சுற்ற விரீஇக்
கேடின் றாக பாடுநர் கடும்பென
வரிதுபெறு பொலன்கல மெளிதினின் வீசி
நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன்
மட்டார் மறுகின் முதிரத் தோனே
செல்குவை யாயி னல்குவன் பெரிதெனப்
பல்புகழ் நவலுநர் கூற வல்விரைந்
துள்ளந் துரப்ப வந்தனெ னெள்ளுற்
றில்லுணாத் துறத்தலி னின்மறந் துறையும்
புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வன் பன்மாண்
பாலில் வறுமுலை சுவைத்தனன் பெறாஅன்
கூழுஞ் சோறுங் கடைஇ யூழி
னுள்ளில் வறுங்கலந் திறந்தழக் கண்டு
மறப்புலி யுரைத்து மதியங் காட்டியு
நொந்தன ளாகி நுந்தையை யுள்ளிப்
பொடிந்தநின் செவ்வி காட்டெனப் பலவும்
வினவ லானா ளாகி நனவி
னல்ல லுழப்போண் மல்லல் சிறப்பச்
செல்லாச் செல்வ மிகுத்தனை வல்லே
விடுத்தல் வேண்டுவ லத்தை படுதிரை

நீர்சூழ் நிலவரை யுயரநின்
சீர்கெழு விழுப்புக ழேத்துகம் பலவே.

அவனை அவர் பாடியது.

(4.) நீண்டொலி யழுவங் குறைபட முகந்துகொண்
டீண்டுசெலற் கொண்மூ வேண்டுவயிற் குழீஇப்
பெருமலை யன்ன தோன்றல சூன்முதிர்
புரிமுரறு கருவியொடு பெயல்கட னிறுத்து
வளமழை மாறிய வென்றூழ்க் காலை
மன்பதை யெல்லாஞ் சென்றுணக் கங்கைக்
கரைபொரு மலிநீர் நிறைந்து தோன்றியாங்
கெமக்கும் பிறர்க்குஞ் செம்மலை யாகவி
னன்பிலா டவர்கொன் றாறு கவரச்
சென்றுதலை வருந வல்ல வன்பின்று
வன்கலை தெவிட்டு மருஞ்சுர மிறந்தோர்க்
கிற்றைநா ளோடும் யாண்டுதலைப் பெயரவெனக்
கண்பொறி போகிய கசிவொ டுரனழிந்
தருந்துய ருழக்குமென் பெருந்துன் புறு[illegible]
னுள்படு செல்வங் காண்டொறு மருள
பனைமரு டடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய
வுயர்மருப் பேந்திய வரைமரு ணோன்பக
டொளிதிக ழோடை பொலிய மருங்கிற்
படுமணி யிரட்ட வேறிச் செம்மாந்து
செலனசைஇ யுற்றனென் விறன்மிகு குரிசி
லின்மை துரப்ப விசைதர வந்துநின்
வண்மையிற் றொடுத்தவென் னயந்தனை கேண்மதி
வல்லினும் வல்லே னாயினும் வல்லே
யென்னளந் தறிந்தனை நோக்காது சிறந்த
நின்னளந் தறிமதி பெரும வென்றும்
வேந்தர் நாணப் பெயர்வேன் சாந்தருந்து
பல்பொறிக் கொண்ட வேந்தெழி லகல

மாணிழை மகளிர் புல்லுதொறும் புகல
நாண்முர சிரங்கு மிடனுடை வரைப்பினின்
றாணிழல் வாழ்நர் நன்கல மிகுப்ப
வாளம ருழந்தநின் றானையுஞ்
சீர்மிகு செல்வமு மேத்துகம் பலவே.

அவனை அவர்பாடிப் பகடு பெற்றது.

(5.) இரவலர் புரவலை நீயு மல்லை
புரவல ரிரவலர்க் கில்லையு மல்லர்
ரிரவல ருண்மையுங் காணினி யிரவலர்க்
கீவோ ருண்மையுங் காணினி நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
நெடுநல் யானையெம் பரிசில்
கடுமான் றோன்றல் செல்வல் யானே.

அவர் வெளிமானுழைச் சென்றார்க்கு வெளிமான்துஞ்சுவான் தம்பியைப் பரிசில்கொடுவென அவன் சிறிதுகொடுப்பக் கொள்ளாதுபோய்க் குமணனைப் பாடிக் குமணன் பகடுகொடுப்பக் கொணர்ந்துநின்று வெளிமானூர்க் கடிமரத்துயாத்துச்சென்று அவர் சொல்லியது.

(6.) நின்னயந் துறைநர்க்கு நீநயந் துறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்குங்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
னெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கு
மின்னோர்க் கென்னா தென்னொடுஞ் சூழாது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது நீயு
மெல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே
பழந்தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேற் குமண னல்கிய வளனே.

பெருஞ்சித்திரனார் குமணனைப்பாடிப் பரிசில் கொணர்ந்து மனையோட்குச் சொல்லியது.

(7.) ஆடுநனி மறந்த கோடுய ரடுப்பி
னாம்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்
பாஅ லின்மையிற் றோலொடு திரங்கி
யில்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றழூஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த விரிதழ் மழைக்கணென்
மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண
வென்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்நிலைத்
தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணார் முழவின் வயிரிய
ரின்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந் தோயே.

தம்பியால் நாடுகொள்ளப்பட்டுக் காடுபற்றியிருந்த குமணனைப் பெருந்தலைச்சாத்தனார் பாடியது.

(8.) மன்னா வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே
துன்னருஞ் சிறப்பி னுயர்ந்த செல்வ
ரின்மையி னிரப்போர்க் கீஇ யாமையிற்
றொன்மை மாக்களிற் றொடர்பறி யலரே
தாடாழ் படுமணி யிரட்டும் பூநுத
லாடியல் யானை பாடுநர்க் கருகாக்
கேடி னல்லிசை வயமான் றோன்றலைப்
பாடி நின்றனெ னாகக் கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்
னாடிழந் ததனினு நனியின் னாதென
வாடந் தனனே தலையெனக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையி
னாடுமலி யுவகையொடு வருவ
லோடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே.

தம்பியால் நாடுகொள்ளப்பட்டுக் காடுபற்றியிருந்த குமணனைச் கண்டு அவன் தன்வாள் கொடுப்பக் கொண்டுவந்து இளங்குமணற்குக் காட்டிப் பெருந்தலைச்சாத்தனர் பாடியது.

[தனிப்பாடற்றிரட்டு.]

1. ஆடெரி படர்ந்த கோடுய ரடுப்பில்
ஆம்பி பூப்பத் திம்பசி யுழல
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைதொறுஞ் சுவைதொறும் பால்கா ணைமல்
குழவி தாய்முக நோக்க
மனைவி யென்முக நோக்க யானும்
நின்முக நோக்கி வந்தனங் குமண.

2. அந்தநாள் வந்திலை யருந்தமிழ்ப் புலவோய்
இந்தநாள் வந்துநீ நொந்தனை யடைந்தாய்
தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலைதனைப் பெற்றுன் வெறுமைநோய் களையே.

3. மாந்தையிலே வாழு மகுடத் தியாகியுனக்
கேந்து தழும்போ விரண்டுண்டு—வேந்தர்
முடித்தழும்புன் காலிலே முத்தமிழோர்க் கீயும்
படித்தழும்புன் கையிலே பார்.

4. வெம்புங் காலை வெதும்பி விழுஞ்சிரம்
செம்பொன் கோடி விலையெனச் சிந்தித்தான்
உம்பர் நாடு முலகினுந் தேடினும்
எம்பிபோ லெமக் கியாவ ருரியரே.

5. ஆறு பெருக்கற் றருந்திடர்தான் பட்டாலும்
ஊறலமை யாதோ வுலகாற்றத்—தேற
வறியையே யானுலு மென்கலியை மாற்றச்
சிறியையோ சீர்க்குமண செப்பு.

—:o:—

-27-

உ

குமரன்றுணை.

உரிமையுரை.

திருவளரும் வளமுறைசை நகருள்ளும்
புலவருள்ளுந் தினமும் வாழுந்
தருவளருங் கொடைமருவுஞ் சண்முகமா
லே நினது தகுதிக் கேற்ப
மருவளருந் தொடைக்குமண சரிதவியற்
றமிழ்மகளை மணஞ் செய்வித்தேன்
உருவளரு முரிமையொடு மருவியிசை
மகப்பேறுற் றுவக்க வென்றே.

இங்ஙனம்.

மு. ரா. க.

உ

குமரன் துணை.

சாற்றுக்கவிகள்.

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ப்ரும்மஸ்ரீ
மஹாமகோபாத்தியாயர்

வே. சாமிநாதையரவர்களியற்றியது.

நறையூரும் புகழ்க்குமணன் சரிதையைச்செந் தமிழ்பாப்பா
னவிற்றி யிந்தத்
தறையூரும் புகழ்ப்பாண்டித் துரைமதுரைத் தமிழ்ச்சங்கஞ்
சார்ந்து சாற்றி
முறையூர்ச்சண் முகவணிகர் திலகனுக்கம் முறையுரித்தா
முறைசெய் தானற்
[illegible]றையூர்செந் தமிழ்க்கவிஞன் கந்தசா மிப்பெயர்கொ
டோன்றன் மன்னே.

திருநெல்வேலி ஜில்லா வெள்ளகால் ஸ்ரீமத்

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியாரவர்களியற்றியவை.

வண்மை யாளருட் டலைக்கொடை யாளிமண் ணதனி
லுண்மை யாவிவ னேயெனத் தலையையே யுதவு
மொண்மை யார்குமணன்சரித் திரத்தைநன் றுரைத்தான்
தண்மை யார்முக மதிக்கந்த சாமியே தகவே.

கந்த சாமிமா லாதரங் கனிந்தளித் திட்ட
சந்த மேவிய குமணவான் சரித்திரப் பாவை
யுந்து பேரன்பி னொடுதனக் குரிமையாக் கொண்டான்
முந்து றாஉம்புகழ் முறைசையூர் முதல்வன்சண் முகவேள்.

முற்றிற்று.

உ

குமரன் றுணை.

குமண சரித்திரம்.

காப்பு.

பொருத்தமுடன் புயங்கமுனி புலிக்காலன் போற்றிசெய
நிருத்தமிடும் பொழுதருளா னிகமைந்து தொழினடத்துங்
கருத்தனிடைத் தோன்றியவற் கண்டொருகால் வணக்கங்கொள்
ஒருத்தன்மல ரடிபேணி யொருவன்மல ரடிபணிவாம். (1)

நூல்.

மிக்ககொடை யாளியென மெய்யறிவு சாலுந்
தக்கவர் மதித்துவகை சாரவொரு வாணன்
துக்கமற நற்றலை துமித்திட றுணிந்த
அக்குமண னற்சரித மற்பினொடு சொல்வாம் (2)

வேறு.

உலகெலாம் போற்றும் பரமனார் முன்ன மொருபக லாலவாய்ப் பதியி
னிலவுமா மரபு வேந்தனுள் ளயிர்ப்பு நீங்குமா றருடிருக் கவியில்
இலகிய முன்னைப் பதமெனப் பொலிய வியற்றுநற் றவத்ததா மென்று
குலவிய வான்றோர் பலபல புகழக் கொண்டது நாட்டினுட் கொங்கு.

ஆதியா மரிமுக் குலத்தினு மனமேலை யமைபெருஞ் சிறப்பதென்
றறைவான், மோதுநீர்ச் சடையெம் முழுமுத லடுவண் முளரிநேத்
திரமுறு முறைபால், ஓதுமக் குலத்தி னுதித்துநல் லொழுக்க முற்ற
தோர் கொங்கனென் றுரைக்கும், கோதைதன் காவல் பெறுதலாற்
சிறப்புக் கொண்டது நாட்டினுட் கொங்கு. (4)

வேறு.

சேர்ந்த சோழனைப் பிறியனு கியுநமைக் கேடான்
ஓர்ந்து பாணர்க்கு நிதிதா வுதியனுக் குயர்பா
ஆர்ந்த சோதிய னருளின னெனவட திசையோன்
கூர்ந்த சிந்தையி னுணுறு மாசது கொங்கு. (5)

கடுக்கு லாவிய மிடற்றினா சடைப்பொலி கங்கை
மடுக்கு மாமொடு மாநதிப் பெருக்கினுன் மதியோ
டடுக்கு மாங்வரை யோங்கிய காக்கவெண் டிசையும்
கொடுக்கு மாமண மலிதலிற் பேர்பெறுங் கொங்கு. (6)

சீல மாயமுங் நாட்டினுட் பாண்டியுஞ் சென்னி
தால நாடுமே கீழ்மரு வித்தனைச் சார
மேல தாகியே விளங்கிவிற் றுறலினவ் விரண்டு
கோல நாடரும் புகழ்தரத் திகழ்தருங் கொங்கு. (7)

ஆறு மாகட லங்கிவல் லிடங்கரு மறிய
மாறி லாவருட் டமிழ்மறை வாய்மலர்ந் தருளு
நீறு சேர்தரு நெற்றியர் மூவரு நெடிது
கூறு மேழ்பெருந் தலங்களைக் கொண்டது கொங்கு. (8)

நன்கி யம்புமிக் கொங்குநன் னாட்டிடை நலஞ்சேர்
தென்கி ழக்கினூற் றியோசனைச் சதுரமத் தியமு
முன்க வின்பெறு குமணமா ராசரின் முறையாற்
பொன்கி ளர்ந்துறை குமணநன் னாடெனப் பொலியும். (9)

நிலமெ லாமதி தொறும்பல மழைபொழி நீராற்
பலமெ லாமிகப் பெருகிமுப் போகமும் பரவக்
குலமெ லாம்பயி லொழுக்கமுஞ் செல்வமுங் குலவ
நலமெ லாங்குழீஇ யிருப்பது குமணநன் னாடு. (10)

நாம்பி றப்பதற் கிடந்தரு பெரும்புகழ் நண்ணும்
ஆம்பி ரததினுக் கிணைகொலோ விவையென வடுத்த
காம்பி ருக்குமா மலர்தருக் கனிபலாங் கடிந்து
வாம்பெ ருக்கொடு மலிதரு மாம்பிரா வதியே. (11)

வேறு.

மாதங்கம் புடைபெருக்கி வாங்குதிரை முற்செலுக்கி
மீதங்கு மிரதமுறீஇ மிக்ககா லாள்கையுற்று
நாதங்கொள் சங்கடுப்ப நானிலமுந் தனதாக்கி
நீதங்கொ ளரசெய்தி நிலவுமிந்த மாநதியே. (12)

ஊணுரிய பலபொருளு முளவாக்கி யளித்தெவருங்
காணும்வகை தானுமுண வாயிருந்து களிப்பித்து
நீணிலத்தில் வாழ்பவரை நித்தமொரு தாய்போலப்
பேணுதலா னிதியினிலும் பெருமையதிப் பெரியாறே. (13)

இன்னதிக் கரையின்மயி லிறையவற்கு மவற்கன்பு
மின்னுமிரு மாதுலர்க்கும் வருணனுக்கு மகிழ்வெய்தத்
துன்னியநா னிலவளமுஞ் சொல்வரெவ ரிவளிநதி
தன்னையுறும் பெரியாற்றுத் தக்கணபாற் பலகருள். (14)

வேறு.

குமரன் முன்னவன் முதலினர்க் கொளுமதஞ்சைவ
சமய மென்றல்போற் கொழுமமே வரதரா ஜபுரம்
மமையும் ருத்திரா பாளைய மெனப்பல வடுத்துக்
குமண னன்னக ரெனுமொரு பெயரினுற் குலவும். (15)

வேறு.

இரண்டுசகத் திரவருடத் தினுக்குமுன மரசியற்றுந்
திரண்டபுகழ்க் குமணனுற சிறப்பின்று நினைப்பெய்த
வரண்பொலியும் பழக்கோட்டை யகழென்னு மறிகுறிகண்
முரண்குலைந்தும் பேரழகு முற்றுமுற்று விளங்குவன. (16)

மேயபுக ழிங்கர மெல்லியலாட் கருகாகப்
பாயவிரு நதியுமொளி பரப்புமணி வடமானு
நாயகமா மணிபோலு நளிரமதிய மொளிர் பரி
தேயுவிழி கொளும்பரம தேவனுறை திருக்கோயில். (17)

வேறு.

வழுத்து மித்தகைக் குமணனன் னுடெனு மங்கை
கழுத்து மன்னுமா மங்கல மென்சொலக் கனிதேன்
பழுத்த குழலார் தருகும ணுபுரிப் பதியில்
விழுத்த கும்படி யரசியற் றினனொரு வேந்தன். (18)

சரளக்கோவுறை தாரகை நாப்பணிற் றவளந்
திரளக் கோதொழிந் தெழுமொரு முழுநிலாச் சீர்போற்
றரளக் கோவையின் மணிவடஞ் சுலவின தயங்கிப்
புரளக் கோமுறைக் குரியவெண் குடைநிழற் பொலிவோன். ()

முடியெ னும்பெயர் காரண மேனைய முடிகட்
கொடியில் காரண விடுகுறி யிதற்கென வுரைக்கும்
படிவி ளங்குபல் கோள்களும் வேற்றுருப் பரித்திங்
குடனு ரைத்தென வொண்ணவ மணிமுடி யுடையோன். (20)

பொங்கு மாதவற் குடைதரா தரவினாற் பொன்று
தெங்கும் வாளொடு தேய்வுறு தழகினுக் கிடமாத்
தங்க மேவிய புகழ்ப்பெரும் புணரியிற் றோன்றுந்
திங்க ளாமெனப் பொலிதரு திருமுகச் செம்மல். (21)

மிஞ்சி மேவிய வன்பெனும் வெள்ளமு மிகுத்துச்
செஞ்ச வேமலி கருணையா கியபெருந் திரையுங்
கொஞ்சி யன்பொடு குலவின வாகிமீக் கொண்டு
விஞ்சி வீற்றிருந் திடுமிரு தடநிகர் விழியான். (22)

தருமமேமலி நீதியுஞ் சகலநற் கலையும்
பொருவி லாததன் னுயிர்க்கிடர் பொருந்திய போதும்
பெருகு வாய்மையு மமுதமே தனனுறு பேச்சு
மருவும் வாயென விலங்கிய நலங்கொள்செவ் வாயான். (23)

நெருப்புக் கண்ணினன் கரங்களால் வளைந்தன நீண்ட
மருப்புத் தும்பிகண் முதலிய துணைகொடும் மண்ணை
விருப்பிற் றாங்கின மிளிர்புக ழென்னென மேருப்
பொருப்புக் காணிய நாணுறும் பூணுறும் புயத்தான். (24)

வேறு

தேவதரு வஞ்சுதரு வெனச்சொலவா வாவென்னச் சுரபி செல்லப், பூவுலகிற் கடனண்ணிப் பயங்கொண்டு கருகிமுகில் போகச் செவ்வி, பாவுமலர் பற்பமுறச் சங்கமுமித் தவத்தினையாம் பணிலமென்ன, வாவலுட னிதிவாரி யளித்தளித்துச் சிவப்பேறு மணிசேர் கையான். (25)

பொன்னவிர்தா மரையுமொரு தாளூன்றிப் புனலினடுப் பொருந்தி யாண்டு, மின்னிவரு மிரவிதனை நோக்கியருந் தவமியற்றி மேவா நிற்ப, வொன்னலராப் பலசேனை யுடன்சுலவி யமருடற்றி யோயும் வேற்று, மன்னர்முடி மாலைமணங் கமகமெனப் பரிமளிக்கு மலர்ப்பூந் தாளான். (26)

வேறு.

எனைத்து மாதிதி யாயினு மீபவ னெனினுந்
தனைக்க ணோக்கிய மயிலனைக் கன்னியர் தங்கண்

மனத்தை யும்புனை துகிலையு மணியையு மற்று
ஹீனத்தை யுங்கவர் வதுவென வுறுவடி வழகன். (27)

பின்ன லார்குழற் பேதையர் படையிடைப் பிறங்கிக்
கன்ன லார்கரம் பிடித்துறு காமவேள் காணின்
மின்ன லாமொழிற் றன்னுரு வுளத்திடை வெறுத்தே
யன்ன லாருரு வேட்புறச் செயுமிவ னழகு. (28)

பேய்க்கி ணிப்புற மருவல ருடவிடும் பெரியான்
றுய்க்கு மிப்புக ழிலையெனப் புகல்தரத் தரணிச்
சேய்க்கி னித்தன பலசெய்வான் றமிழ்வலார் சிறந்த
வாய்க்கி னித்திடும் பெயரினன் குமணனும் வள்ளல். (29)

சில மல்லன கனவினுஞ் சிந்தனை செய்யான்
சால நண்ணினர் தமையவர் குலத்தொடு தாக்கு
மால மன்னவே யாமழுக்கா று முன்னுன
நாலு நீங்கிய நல்லற மோங்கிய நடையான். (30)

வைய மெய்தினும் வானக மெய்தினும் வழுவார்
பொய்யி றுவினர் நீதிநூற் புணரிக்குப் பொதியச்
சைய மாதவன் கரமெனு மனத்தினர் தழுவுஞ்
செய்ய மந்திரக் கிழவர்சொல் முறை முறை செய்வோன். (31)

கள்ள மேவிய மருவலர் தமைப் புறங்காணும்
வெள்ள மாகிய மிடற்புறப் படையுடன் விளங்கும்
பள்ள வார்கலி யுலகிடை நீதியாப் பருந்
தெள்ளு சிரகப் படையையு முடையவன் றிறலோன். (32)

உரிய நல்லற மதன்வழி யுறுபொரு ளுரிமை
மருவு பேரின்ப மிம்மையில் வருபயன் மறுமை
பெரிய தோர்புக ழுலகெலா மதித்தலிப் பெற்றி
யரிய வாகிய வெழுவகை நிலையையு மடைந்தோன். (33)

கூறு மோதலு மோதலுங் காத்தலுங் குறிப்பால்
வீறு பல்பொரு ளீதலும் வேட்டலும் வேற்றோர்க்
கோற லார்படை பயிறலு மெனமுன்னோர் கூறு
மாறு செய்கையுந் தனமெனக் கொண்டு வாழதிபன். (34)

அலக்க ணுற்றுறு தன்னினு லேவலுற் றவரால்
விலக்கு மாற்றலர் குழுவினுற் கள்வாரால் விலங்காற்
சொலக்க ணிப்பிலாக் குடிகடம் மனத்திடைத் தோயுங்
கலக்க மைந்தையு நீக்கிய பாக்கிய கனவான். (35)

எந்த வேளையு நொந்தவர் துயரறிந் தின்ன
றந்த பேர்தன மைந்தனே யாயினுந் தக்க
பந்த மாதிய விதிப்படி தண்டனை பணிக்குஞ்
சிந்தை யாதிப னிந்தைபி னீங்கிய செம்மல். (36)

வழுக்கி லாதமா மறையவ ரரசரில் வந்தோ
ரழுக்கு றுதனல் வணிகர்சூத் திரமர பாள
ரிழுக்கு மேவிய தாழ்குலத் தினரெனு மிவரு
ளொழுக்க மேவின ருயர்ந்தவ ரெனக்கொளு முரவோன். (37)

புவியனைத்துமோ ரொழுங்கொடு வயங்கின பொலியப்
பவமகற்றிய மனுவெனும் பார்த்திவன் பகுத்த
தவமறைக்குலத் தவரொடு நாற்குலத் தவரை
யவரவர்க்குறாஉந் தொழிற்றலை நிறுத்திய வண்ணல். (38)

பூமிவாழ்பவர் தேவர்கள் நாகர்கிம் புருடர்
தோமிலாமுனி வரரிவர் மதன்கணை தோய்ந்து
காமனீங்கினர் பலரெனக் கண்டன னலியுங்
காமமாகிய மறுவிலா மதிநிகர் கருத்தன். (39)

முதிரமாகிய கோலமால் வரையினு முடுகிக்
கதுமெனுவரு மாம்பிரா வதியொடு கமழுங்
குதிரை யாறுசேர் குமணமா நகரியிற் குலவிப்
பொதுவி லாதுநீர் சூழ்பெரும் புவிநனி புரப்போன். (40)

தன்னை மேவிய வாணர்க ளிச்சையாற் றுமே
யென்ன வாம்பொரு ளாயினுங் கொள்கென வினிதாப்
பன்னி நாடொறு மீதலாற் பாண்பசிப் பகைஞ
னென்னு மோருயர் காரணநாமமு மிசைந்தோன். (41)

கோணல் கண்டிடாக் கோன்முறை குயிற்றிய குறிப்பால்
வாணிலாப்பெருங் கவிகையி னிழற்கிடை வயங்கு

நீணிலத்தினர் நேயனே யாயினு நிகழ்த்தும்
பாணர் தம்பசி யொன்றினுக் கென்றுமே பகைஞன். (42)

பார்த்து வாழ்த்தவு மெழுதவும் பணிக்குலப் பதியுங்
கார்த்த வீரிய வேந்தனுஞ் சலிப்புறக் கவினிப்
போர்த்த போர்வைபோற் புவியெலாம் பொதிதரப் பொலியுஞ்
சீர்த்தி மேவிய பூபதி குமணனுஞ் செல்வன். (43)

மருவி நோக்கினர் வதனமாம் பங்கய மலர்க்கும்
பரவி யேபுவி நடுக்குறும பாவமாம் பனிக்குஞ்
சரளமாகிய கவிவலோர் கவியிரு டனக்கு
மிரவியாமென விளங்கிய வளங்கொளு மேந்தல். (44)

ஏற்றநற்குணம் பலவும்பல் லுறுப்புக ளிணையச்
சாற்றுமீகையே யவற்றின்மேற் சிரமெனத் தயங்கப்
போற்று மெம்பிரா னருளணி மகுடமாப் பொலியத்
தோற்றுமோருருக் கொண்டெனத் துலங்கிய தூயோன். (45)

இனையதன்மைய னாகியகுமணனா மிறைவன்
தனைநிகர்த்தசீர்ப் பரம்பரன் றிருவடிச் சலச
நினைவினுட்பெறீஇ நீணிலம் புயத்திடை நிறுவி
வளையும் வேந்தரிற் றிலகமா வயங்கினன் மாதோ. (46)

இரவலர்க் கீயுங் கொடையெனும் புணரி யிடைமீறத் தேய்வி லா துதித்து, மருவியெந் நாளும் வளர்பெரு மதிபோல் வயங்கிய பெரும்புகழ் வள்ளல், புரவலர் மதிக்கும் புகழ்மணம் புவியைப் போர்த்தலாற் குமணனாம் பூமான், றரையெலாந் தனது குடைநிழற் பொலியத் தனியர சியற்றுமந் நாளில். (47)

மாமரக் கிளையார் மணிச்சிறைக் கிளையாம் வல்விரைந் தெழுந்துல கனைத்துந், தாமொரு கிளையான் முரசெனுங் கிளையான் றடநெடும் படைவிழிப் பசுந்தோள், வாமமார் கிளையார் மருவுகைக் கிளையான் வாடிடப் புரியெழிற் குமண, பூமனுக் கிளையான் போரினுக் கிளையான் பொலியிளங் குமணனுப் புகல்வோன். (48)

கமழ்பசுந் தேனைக் காய்ச்சிய பாகைக் கன்னலைக் கனியினைக் கண்டை, யிடிழ்திரை யமுதை வென்றதின் சுவைத்தா யிலகிய செ

மூந்தமிழ்க் கவிஞர், தமைவியந் திகை யளித்துநன் மணத்தைச் சார்ந்
திலாத் தன்மையா லிவனை, யமணனென் றுலகோ ரறைந்தன ரமரி
லடலரிக் குருளையே றனையான். (49)

ஒருபணத் தனையிற் றுயில்பவன் பதமு முவந்திடா னுலப்பிலா
தெழுகா, மருபணக் களிவண் டினம்பயி றொடையான் மதியெனு ம
தியினை மதியா, வருபணத் தாசை யென்றகா ரரவு வாய்க்கொளவழு
ங்கின னதனாற், கிருபணத் துவத்திற் றலைவனா நின்றான் கேடிதன்
மேலும்வே றுளதோ. (50)

பொருளலா தவையும் பொருளெனப் புரியும் பொருளலரி லெ
வையுமோர் பொருளோ, வருளினாற் பொறையா லன்பினா னலத்தா
லாற்றலால் வருசுக மனைத்து, மிருளினும் பொருளால் வருசுக
மிரவிக் கிணையுமா மிப்பொரு ளிலையேற், றெருளுலா மனமுஞ் சஞ்
சலப் பகையாற் சிறைசெயப் படுவது திண்ணம். (51)

குருளையே றனைய மாற்றலர் துணுக்கங் கொள்ளவுங் கொற்ற
வர் குழாத்தின், மருவினா யகமா யிருக்கவு மேனை வளனெலா மெளிதி
னிற் பெறவும், விரிகடற் புவியிற் பொருளால் வேறு வேண்டுவ துள
துகொ லதனாற், பொருடனைப் போற்றி வாழெனப் பண்டே புகன்
றன ரறிந்திலா ரெவரே. (52)

பொன்னின தருமை நோக்கியே யதனைப் புரிவொடு காத்திருப்
போரை, யின்னவ ருலுத்த ரெனவிலம் பாட்டி னெய்ப்புறு கவிஞரே
யிசைப்பா, ரன்னதாற் குறைவென் னவருளங் களிப்ப தப்பொரு
ளடைந்துழி யன்றோ, வென்னவிவ் வாறு தன்மதிக் குறைவா லெண்
ணின னறிவினு மிளைஞன். (53)

இனையன பலவு மெண்ணின னாகி யேற்பவந் தடைந்தவர் தம
து, நினைவினு மிகவெப் பொருளையு மளிக்கு நிருபனை நிருபனா நிற்
பிற், புனையுநம் மரசு விரைவினில் வறுமை பூணுமென் றுளங்கவல் பூ
ண்டு, முனைநெடும் படைக்கைத் தராபதி யான முன்னவன் முன்னவ
ன் மொழிவான். (54)

கந்தரத் தேனிக் கற்பக நிழலிற் கவின்மணி முடிதரித் திருக்குஞ்
அந்தரக் கரிய னிடத்துநற் றருக்கள் சுரபிசிந் தாமணி யுறலான்
மந்தரப் புயத்து வானவர் பலரும் வணங்குவ ரவனையிம் மாண்பா
லந்தரத் தவர்க்கும் பொருளலாற் சிறந்தற் காதர வில்லையீ தறிவாய்.

சங்கமே பதும மேமுத லாகச் சாற்றுபன் னிதிபடைத் ததனா, லெங்குமே புகழப் பட்டன னியக்கர்க் கிறையவ னின்னதா லன்றோ, வங்கமேய் வாரி வருவிட மாந்து மணிகண்ட வரதனு மகிழ்ந்து, துங் கமே வியநற் றோழமை பூண்டான் சொல்லுவா ரெவர்நிதிப் பெருமை. (ருசு)

துதிபெறு கயிலை யங்கிரி வாழ்முச் சுடர்விழிப் படர்சடைத் தூய, நதிபொதி பெருமா னெவர்க்குமே லான நாதனு விருந்துமிக் குபர்ந்த, நிதிமலை யதனைக் கரத்திடைக் கொண்டு நின்றன னென்னி னிந் நிலத்தின், மதியினா லளத்தற் கரியது பொருளான் மருவிய மாட்சியே யன்றோ. (ருஎ)

புணரிசூ ழுலகத் தெவ்வகை யுயிரும் பொலிவினை யிழந்தன பொன்றக், தணவிலாக் கொடிய தீவிடங் காலுந் தாழ்வினை யுறும்பணிப், படந்தான், பணமெனு நாமம் படைத்தலா லதன்மேற் படுத்துளங் களித்தனன் பாரின், மணமக ளாது மலிதரு வனச மலரெனும் வாயனு மாயன். (ருஅ)

அலகிலாச் செல்வ மாயினு நிலைவிட் டகலுமென் றறிவிலா தவரிற், சிலரெடுத் துரைப்பா ரன்னவர் நீதிச் செம்மையை யறிந்திடார் தம்மை, யிலகுநன் மதிப்போ டேத்திடார் மனைவிட் டேகுதல் பெரியவ ரியற்கை; யலவென மறுப்பா ரெவர்கொலாம் பொருளுக் கனையது மாட்சியே யாகும். (ருகூ)

கரித்திரத் துழன்று சோற்றினுங் கலைந்து காட்டுணைத் தசையற நடந்து, பெருத்த வெம் பசியின் வருத்தமிக் கடைந்து பேதுறு புலவோ பீழை, யுரைத்தனர் நிதியை யவர்மொழி நரியொன் றுன்னுதற் ககப்படாக் கொம்பர், பொருந்து தேங் கனியை நோக்கியே யிது சீ புளிக்குமென் றுரைத்தலே போலும். (சுய)

பற்றெனு தெனினு நேயமுண் டாயிற் பாங்கெலா மெறும்
பொரு கோடி, சுற்றுநற் பலங்க டுன்னிய தருவைத் துருவிவந்
தடையும்பல் பறவை, யற்றுழி யாவு மகலுமாங் கரும்பொன் னடை
ந்தவர்ச் சார்வரியா வருமென், றுற்றமு தறிஞர் சொற்றவா றின்று
முலகிடைக் காணுத லுறுவாய். (௬௧)

நினைத்ததை முடிக்கு மேதக வாக்கு நேரலார் தமதுயிர் கவரு
மினத்தினை யுயர்த்தும் புகழ்ச்சியை யளிக்கு மின்பெலா முதவுமெஞ்
சியசீ, ரனைத்தையு நல்கு மிப்பொரு ளல்லா லாருயிர்க் கொருதுணை
யுளதோ, மனத்திடை யிதன்சீர் மறந்திடி லுடனே வந்தது வுன்றீ
யர் வறுமை. (௬௨)

குணத்தொடு குலமு மொழுக்கமும் படிப்புங் கொண்டில னுயி
னு மிருக்க, பணத்தொடு மிருப்பி னுலகின ரவனைப் பண்பொடு
முயர்த்தியேத் தேடுப்பார், மணத்தொடு வந்த மங்கையு மிழித்து
வைகுவாண் மற்றதில் லானைப், பிணத்தொடு சரியாய் நினைப்பரோ
னையரிப் பெற்றியை யறிந்திலா ரெவரோ. (௬௩)

வேறு.

மதிபு ளார்நல் வலியுள ராயினு
நிதியி லாதவர் நீணகர் வாழ்தலிற்
கதியி னார்மிரு கங்களி லங்குகான்
வதித லேமிகு மாண்புடைத் தாகுமால் (௬௪)

அடுத்த செல்வத் தருமை யறிந்திலார்
தடுத்து ரைப்பவர் தம்மொழி யேற்கிலா
தெடுத்தி யாவையு மேற்பவர் கைக்கொளக்
கொடுத்த ழிந்தவர் கோடா நு கோடியே. (௬௫)

மூன்று லோகமு முந்தி யரசு செய்
சான்ற மாவலி தன்றலை பட்டது
மேன்ற விகையி னுலெனி லீகையைப்
போன்ற தீது புவியினுண் டாங்கொலோ. (௬௬)

வண்ட லங்கல்கொண் மார்பரிச் சந்திர
னண்டு மோர்முனிக் காத்தரும் வண்மையாற்
பெண்டு பிள்ளை பெருந்திருப் போய்விடக்
கொண்ட துன்பங் குறிக்கவுங் கூடுமோ. (௬௭)

தவசன் மார்க்கத் தருப்பதி தன்கையிற்
றிவச னீந்திடு சேய்செய் யறத்தொடு
கவச குண்டலங் கண்ணி யளித்தலா
லவச மெய்தி யழிந்ததும் பொய்கொலோ. (௬௮)

தவமி லங்குந் ததீசி முனிவரன்
கவள வெண்கரிக் காவலன் வேண்டலி
னுவமை யின்றி யுயிர்க்கொடை நேர்ந்ததாற்
சவமெ னும்படி தான்விழுந் தானரோ. (௬௯)

ஆத லாலி தறிவிற்கொ ளாதுநீ
யீத லேமிக வின்னலைத் தந்திடு
மோது செல்வ மொழிந்திடும் பின்னர்வே
றேது கொண்டர சிப்புவி யிற்செய்வாய். (௭௰)

நிறைத ரும்பெரு நீணிதி யாவுநீ
பொறியி லாது புரிந்த புகழெனும்
வெறிய னாகி விழலுக் கிறைத்தபின்
வறிய னென்றசொல் வாளெனப் போழுமால். (௭௧)

நீசெ யுங்குறை நின்னொடு நிற்கிலா
மாசி லர்நம் மரபினுள் ளாரெலாம்
பேசு செல்வப் பெருக்கிழந் தாரென
வேசன் மேவ வியற்றுவ தென்னையே. (௭௨)

இந்த நல்லர சிவ்வகை நீசெயின்
முந்தை யோர்தம் முறைமுறை யாகவே
யெந்த நாளு மிலாத பெருங்குறை
வந்த தாகு மனத்திடைக் கோடியால். (௭௩)

இன்று கொட்டார செல்வயிற் றந்துநீ
சென்று கானிற் றிரிதி மறுத்தியேற்
பொன்று மாறு பொருவ லிரண்டினி
லொன்று சொல்கென வோதின னம்மவோ. (௬௪)

வேறு

உடன்பிறந்து முயிர்வாங்கு நோயன்ன வுணர்வகன்ற
மடன்பிறந்த கொடுமனத்து வஞ்சகன்சொ லுரையினைத்துந்
திடன்பிறந்த பலகேள்வி சேர்ந்ததிருச் செவியேற்றான்
றடன்பிறந்த நெடுங்கருணை சலதிநிகர் தனிவள்ளல். (௬௫)

இவன்மதியிவ் வாறாயிற் றென்செயலா மெனலாலுந்
தவமெனுமோர் பெருஞ்செல்வந் தனக்குவருந் தகவாலுங்
கவலல்களிப் பென்னுமிரு கடல்கலந்த கருத்தினனா
யுவகையது மேற்கிளம்பி யொழுகலென வுரைசெய்வான். (௬௬)

நின்கருத்தின் படிபுரிந்தே னிசமீது நிற்கவினி
யென்கருத்துக் கேற்றபடி யியம்புமொழி சிலகேட்டி
பொன்கறுக்கும் பூம்பதத்துப் புரவலனே பொருட்செல்வ
மின்கறுத்த மேகநடு மிளிர்பொழுதும் விளங்காவால். (௬௭)

மறிதிரையொத் துலகினிடை வருஞ்செல்லு மிதிற்றுயராஞ்
சிறியதல்ல செல்வமெனச் செப்புமொழிப் பொருடேறாய்
வெறிகமழு நறுந்தொடையன் மிளிர்மார்பா மெய்யுணர்ந்த
வறிவுடையோர் வெறுக்கையினா லதற்குறும்பேர் வெறுக்கையன்றோ.

இந்திரனுக் கேதுசிறப் பீகையினா லெஞ்ஞான்று
மைந்தருவுஞ் சுரபியுநல் லருண்மணியு மவனியெங்குஞ்
சந்ததமும் புகழ்மிகுத்துத் தழைத்துவள ரப்பெறுமா
லந்தரத்து வேந்தனிலை யழிந்தாலு மழியாமே. (௬௯)

உடையானே சிறப்புடைய னுடைமைகளோ சிறப்புடைய
வுடையானிற் கழிபெருமை யுடைமைகட்கெவ் வாற்றுளதேற்
கொடையாலே யென்பரந்தக் கோபதிக்கு மெல்லியசிற்
றிடையார்தம் போகமலா லெய்துபெரும் புகழுளதோ. (௭௰)

மந்திரிமா நிதிபடைத்த மாண்பதனு லேயாதி
யந்தமிலான் றோழமையுற் றுனென்ன லறிவன்று
முந்தவவன் செயுந்தவத்தான் முடியாத பெருஞ்செல்வந்
தந்தனன்றன் றோழமையுந் தந்தனனம் பரம்பரனே. (௮௧)

அத்தகுமா நிதிபடைத்து மந்தகனு யுழல்கின்றான்
சித்தமர னிடைச்செலுத்தித் திறம்பாத நெறிநிற்கு
மூத்தமர்க ளருவருப்பா யொழித்தொதுக்கப் படுகின்ற
செத்தையெனத் தகுமிந்தச் செல்வமொரு செல்வமதோ. (௮௨)

மன்னவகே ணம்பெருமான் மகிழ்நம்பி யாரூரன்
றன்னருமைத் தோழனுமாய்த் தனவாம னம்போல்வா
ருன்னவுந்த காத்தொழில்க ளுஞற்றியதெப் பொருள்குறித்தோ
வின்னமிதை நீயறியா திருத்தியென நினைத்திலனே. (௮௩)

கடுக்கையணி சடைப்பெருமான் கனகவரை தனைக்கையி
லெடுத்ததுபொன் வேட்கையென்றோ விதுகிடக்க வெரிமழுவு
முடிக்கையும்வெண் டலையோடு முருமொலிக்கு மானுமங்கைப்
பிடித்தெலும்பு பாம்பணிந்த பெற்றியெதைப் பெறும்பொருட்டோ.

ஒருகரத்து நீராட்டி யொருமலரைச் சாத்தினருக்
கிருநிதியுங் கற்பகமு மெவ்வாழ்வுங் கொடுத்தருளும்
பரமபதி பொருள்வேட்ட பண்புநன்று நன்றுசொற்றோ
யிருநிலத்தின் முழுமணித ரெவருனைப்போ லுளரையா. (௮௫)

மாதவனும் பணம்விரும்பி மற்றதன்மேற் றூங்குவனென்
றோதினையோ ராலிலைமே லுறங்குவதற் கென்புகல்வா
யீதகல விந்திரனுக் கிவன்கொடுத்த செல்வமன்றோ
மாதருவுஞ் சுரபியுமம் மாமணியும் பிறபொருளும். (௮௬)

வேறு.

அறிவிலா தவரிற் சிலர்நிதி நிலையில் லாததென் றறைவரென் றறைந்தாய், சிறிதுமோர் குறையின் றன்மையே புகன்றாய் செப்புமத் தகையசி ரியர்தாம், பொறியிடைப் பொதிந்த ஞானமாங் காத்

தாற் போக்குமஞ் ஞானிய ரதனு, லறிவிலா தவரோ யாவரிவ் வுண்மை யறிதியேற் பெருநல மரசே. (௮௭)

பலபல துயரப் பாடுறும் புலவர் பழித்தனர் நிதியையென் றுரைத்தாய், புலவரென் பதற்குப் பொருளறிந் தனையேற் புகன்றிடா யிவர்பெயர் பூண்டே, யிலகினர் தேவ ரெனிலிவர் பெருமை யிசைப்பதென் யாண்டுசென் றாலு, நலமிகப் பெறுவார் மன்னரிற் சிறந்தார் நாவுரை நாட்டுவார் நாளும். (௮௮)

இரப்பரென் றிவரை யிகழ்ந்திடேல் கருணை யெய்திமேற் புகழ் விழைந் தெம்மைப், புரப்பது கருதிப் போந்தநல் லறத்தின் புனிதரென் றெண்ணுதி புலத்தி, லிரப்பதாற் குறையன் னவர்க்கிலை நமக்கே யேற்றதா முயர்மணி யிலையைத், தெரிப்பது தெரியார் மதித்திடா ரெனினுஞ் சிறப்பதற் கன்றிமற் றுளதோ. (௮௯)

பணமுளான் யாவ ராலுமே மதிக்கப் படுவனென் றிசைத்தனை பலகாற், றணவிலா தொருமூன் றுலகுக்கு மரசு தாங்கிய தசத்தலை யானைப், புணரியைத் தாவி வானர மிழித்துப் புகன்றதும் பின்பவன் றனைக், கணமெலா மடியத் தொலைந்ததுஞ் செல்வக் கணிப்பினைக் கணித்திடுங் காண்டி. (௯௰)

நான்மருப் பியானை மிசைவரு சுரேச நாயகன் மரவுரி தரித்துக், கான்மருப் பொலியும் வனத்துறை முனிவன் கையெனுங் கமலமீப் பூத்த, தேன்மருப் பிலிற்று மலரவ, மதித்துத் தகம்பிய துலகிலா றறியார், கூன்மருப் பெறும்பி யடைந்ததுங் காணாய் குறித்தமா நிதியவற் கிலையோ. (௯௧)

சகத்திரந் தெட்டா மண்டமாண் டிருந்த தாருகன் முன்னவன் முன்னோன், மகத்துவ மெனநீ கூறிய செல்வம் வரம்பிலா வகையடைந் திருந்து, மகத்தினு லழிந்தான் கனகனோர் வழியா ராருள ரெண்ணுதி யவன்பின், புகச்சிறு புதல்வன் புகழ்மிகப் படைத்தான் பொன்கொலோ சிறந்தது புகல்வாய். (௯௨)

கோடிபொன் னடைந்தா ரில்லவர்க் கீந்து குறிப்பொடு நல்லறம் புரிந்து, நாடிய சுற்றத் தவருட னுண்டு நன்மதிப் படைந்து

வாழ் பவன்மேல், விடுமுற் றிடுவா னிவையியற் றுதோன் மேழதகு
வாள்கரம் பிடித்த, பேடியை நிகர்ப்பா னல்லது மணிந்த பிணத்தி
னை நிகர்சொலப் பெறுவான். (௬௩)

அனுபவம் புரிந்து பிறர்க்குமீ யாதா னருநிதி யவனதன் றப்
பொன், றனையெடுத் தவைசெய் பவர்க்குரித் தனையான் றுனும்ம நிதி
யினைக்காக்கும், வினைசெய்சே வகனும் பேழையும் போல்வான் மிகு
வரிப் பூதமு மொப்பா, னினையனைத் தனிக னென்றறி விலமோ யிசை
ப்பரீ தெண்ணுதி யின்னும். (௬௪)

கல்விகல் லாரிற் கற்றறி வில்லார் கடையரென் றுரைப்பது கடுப்
பச், செல்வமில் லாரிற் செல்வமுற் றிருந்துஞ் செய்வினை செய்வகை
செய்யார், பல்விதத் தினிலுங் கடையரோ யுலகிற் பார்த்தவர் பழிக்க
வும் பின்னர்ப், புல்லிய, நரகிற் புகுதவும் போந்த பூரிய ரிவரலா
லெவரோ. (௬௫)

தங்குபல் கிளைக்கும் பாத்திடா னடுத்தோர் தம்மையுங் காத்தி
டான் றனும், பொங்குமின் பாகப் புசித்திடா னுளும் பொன்னையே
காத்துமா நிலத்தி, லெங்கணு மிழிவு கொண்டுவாழ் பவற்கு மேற்றி
ய தொருபெரும் பொதிகொள், குங்குமஞ் சுமந்த கார்த்தபந் தனக்
குங் குறிப்பிடில் வேற்றுமை யுளதோ. (௬௬)

அடுத்தபொன் னிரந்தோர்க் கீந்திடிற் பின்ன ரடுத்திடும் பிறப்
பினிற் பலவா, மடுத்துமேம் படுத்து மின்னதை யுலக மாட்டுநன்
னிதிபடைத் தவரைக், கொடுத்துவைத் திருந்த புண்ணிய ரென்றுக்
கூறுமோர் மொழிநிலை நிறுத்து, மெடுத்தளித் தறியா ரெவரவர் பிச்
சை யெடுத்தழிந் தினைபவ ரிங்ஙன். (௬௭)

கொல்லராக் கொடியன் கொடுந்தொழிற் கூட்டங் கூடியே குல
வினுங் கொனடயா, னல்லிசை யடைந்தா னங்கர்கோ னதனு னல்
லுயிர் பிரிந்துவிண் செல்லு, மெல்லையி லடைந்த மாதவ னடியை
யிறைஞ்சியே யேழு பிறப்பு, மில்லையென் றிரப்போர்க் கில்லை
யென் றியம்பா விதையமே யீந்தரு ளென்றான். (௬௮)

பாக்களைப் புகன்று தோத்திரம் புரிவார் பாத்திர மறிந்துமற்றவர்கண், ணோக்கமு மறிந்து கொடுக்கநோ னுரை நொய்தினிற் புடைத்துவேற் றோர்தம், பாக்கிய மாகக் கொள்ளுவ ரிதனைப் பனிமர மேக்குயர் கிளையி, னீக்களைத் துரத்திக் கொள்ளுவார் மதுவை யென்பதாற் றேர்குதி யினையோய். (௯௯)

அடைதுயர் கூறி யிரப்பவ ரெவர்க்கு மன்புட னீதலே நன்மை, யிடைபல தொன்றுங் கொடுத்திடா தின்மை விளம்புதல் கொடுமைமே லவர்க்குக், கொடைபுரி பவரைத் தடைபுரி வதுவோ கொடுமையிற் கொடுமைசேர்க் கெண்டி, யிடைதடை புரிந்த வெள்ளிகண்ணிழந்த தெவரறி யாதவ ரின்னும். (௱)

முன்னைய பிறப்பி லறம்பல புரிந்த முறைமையா லுயர்பெருஞ்சிறப்பின், மன்னிய மனித்த ரிங்குமவ் வாறே மனத்தொடு நல்லறம் புரிந்தாற்,பின்னரு மிவ்வா றுயர்நலம் பெறுவார் பேதமை யான்மறந்தனரே, லென்னபாழுஞ் சனன மெடுப்பரோ விதனை யெண்ணனு நடுங்குமென் னிதயம். (௱௧)

மாவலி மாண்பின் வகையினை மறந்து வழுப்பட வழுத்தினை யழைக்கோ, ளாவலி னறைந்து மவனுரை யகற்றி யடுத்தவர்க் களித்திட லாவி, போவதிற் பொலிந்த புகழெனப் புகன்று புட்கரம் புவிதந்து புயனோர், தேவனற் றிருத்தாட் செழுமலர் சென்னி சேர்த்தினன் செயுந்தவச் சிறப்பால். (௱௨)

மதிதயன் மருகன் மாமுனி வரற்கீ வண்மையான் மனைமகன் மாழ்க, வதிதிய ரடைந்தா ருமென வறைந்தா யத்துய ரனைத்தையு மகற்றி, நதிபுனை நாத னளினமா னுத னுமைக னுதன்வின் னுதன், கதிதரு காட்சி கண்டனன் களித்தான் காத்தனன் காசினி ககனம். ()

அங்கநாட் டதிப னரவுயர்த் தவனு ளவனிபிற் சிறிதுபெற் றவனிற், பொங்கிய சிறப்பும் பொலிபெரும் புகழும் பொருந்தின னிந்திநாட் போது, சங்கமார் கரத்து மாயவன் வழியத் தானடைந் துனக்குவேண் டுவகே, ளிங்குநா னருள்வே னெனச்சொலப் பெற்று னிவவனிகர் புகழ்பெற் றெவரோ. (௱௪)

எத்தனை கால மிருப்பினுங் கடையி லிறப்பதே சரதமெங் நாளும், நீத்தனை யல்லா னிறப்பவ ரில்லா நீர்மையா லிதையுணர் ந்தீசெ, யுத்தமன் வீணி லுலப்புறு மென்மை யும்பர்கோ னுயிர்பெற வுவந்து, தத்தமே செய்தா னிதுசெயா திருப்பிற் சாவிலா திருப்பனோ சாற்றாய். (௱௫)

வேறு.

ஈதலெனு நற்குணமொன் றிசைந்தவர்பா லெவ்வகைய
தீதுபெறுங் குணமுறினுஞ் செஞ்சுடர்முற் பனிபோலா
மீதலினான் மானிடர்க்கு மமரருக்கு மியாவருக்கும்
மேதினியிற் கொடைநிகரா விளங்குதுணை வேறிலையால். (௱௬)

பூதவுட லாயவிது பொன்றுமொரு கணப்பொழுதி
லாதுலருக் கெப்பொருளு மவரதெனத் தருங்கொடையான்
மேதகுநன் னாவலர்வாய் மேவுமுடம் பொன்றதுதான்
சாதலின்றி நித்தியமாத் தழைத்துவரும் புகழுடம்பு. (௱௭)

இல்லறஞ்செ யில்லவளு மேனையரு மிருநிதியும்
நல்லரசும் வளநாடு நமனார்கைப் படும்பொழுது
புல்லுமொரு துணையாகப் பொருந்துவவோ வறமொன்றே
வல்லதுணை யாயிருந்து வாட்டமுறன் மாற்றிடுமால். (௱௮)

சிறைக்காவ லுறுமெவன் செய்புமிளஞ் சேயிழையார்
நிறைக்காவ லொன்றேநன் னிலைக்காவ லதுபோலப்
புறக்காவற் படைநான்கும் பொருந்துகினும் பயனிலைநல்
லறக்காவ லரசுரிமைக் கழியாத பெருங்காவல். (௱௯)

அகழ்தருமண் புழுநரிநா யனைத்துமெதிர் பார்த்திருக்கும்
இகழுடம்பை யடைந்தவர்க ளிருக்கையிலு மிறந்தவரே
திகழிரவி சசிகாணத் தேயமெலா மிகவிளங்கும்
புகழுடம்பைப் பொருந்தினவர் பொன்றுகினும் பொன்றாரே. (௧௧௦)

அன்பிலரே யெப்பொருளு மழிந்துபடுந் தமக்குரியா
ரன்புடையா ரென்பினுட னாவியுமே பிறர்க்குரியா
ரென்பதைமுன் சிபிவேந்த னிளம்புறவுக் கின்பமுற
வென்பதையு மளித்தழியா விசையடைந்த திசையாதோ. (௧௧௧)

அகனிலத்திற் றனியாழி யதுசெலுத்தி யகங்களித்த
தகவுபெறு பெருவேந்தர் சங்கமள விடற்கரிதே
மிகுமவரிற் கொடைபொறுமை வீரமுத லியவற்றாற்
புகழடைந்தார் பெயரன்றிப் பொன்றினர்பேர் பொலிவனவோ. ()

ஆதலினா லரசேநீ யன்புகொடை யருளறிவு
மேதகவுற் றிவ்வரசின் விளங்குதிபன் னெடுங்காலம்
ஓதுமதி மந்திரிமா ருரைசிறிதுந் தள்ளற்க
ஈதுறுதி யெனக்கோடி யென்னினுனக் கழிவிலையால். (௧௧௩)

மனித்தர்பய மனுத்துணையு மனக்கொள்ளே னினைப்பவருள்
இனித்தமுழு முதலாகி யிரணியமா மன்றகத்துக்
குனித்தபரன் சான்றாகக் கொள்ளுதியேல் வினையனைத்துந்
தனித்தனியே விடைவாங்குஞ் சத்தியஞ்சத் தியமிதுவே. (௧௧௪)

வேட்டவர்கள் வேட்டவெலாம் விலக்காமற் கொடுப்பலெனும்
நாட்டமுளே னயலொருவ னண்ணியிரக் கினுமகிழ்ச்சி
காட்டியளித் திடுமரசைக் காப்பதனுக் குரிமையைநீ
கேட்டபொழு தில்லையெனக் கிளத்துவனோ கெழுவலியாய். (௧௧௫)

அழிவுபடு மிகச்செல்வ மாயவிதை நீபொருந்தி
வழியுமது மலர்க்கடவுள் வாழ்க்கைநிலை மாய்ந்தாலும்
அழிவுபடாப் பரச்செல்வ மாந்தவத்தை யெனக்களிக்குந் [யால்.
தொழிலுடையாய் துணைவனெனுஞ் சொற்பொருளைத் துலக்கினை

இன்றமுத லெனக்குநீ யிளவலெனக் கருதுகிலேன்
கன்றுதல்செய் மலமாயைக் காரிருளைப் புறத்தொதுக்கத்
துன்றியநல் லறிவென்னுஞ் சுடர்கொளுத்தும் படிபோந்து
நன்றுபுரி யருட்குரவ நாதனீ வாழியவே. (௧௧௭)

நன்றாய தொழிலினைப்பின் னாட்புரிவா மெனக்கருதா
தன்றேசெய் வதுவேண்டு மாதலினா லருந்தவத்திற்
கின்றேயா னேகுவனீ யிருத்தியெனத் தனித்தெழுந்து
சென்றானல் லறத்தினுக்குச் செவிலியெனத் திகழ்பெரியோன். ()

தருமமுருக் தரிக்கேதுந் தன்மையெனத் தார்வேந்தன்
தெருவிடைமேல் லடிசிவப்பச் செல்கின்றா னதுபொழுது
புரிவுபெறுந் தாயகலப் பொருதழலுஞ் சிறாரென்ன
மருவியகற் றிருநகர மாந்தரடுத் திதுபகர்வார். (௧௧௯)

சக்கரங்கொண் டுயிரனைத்துந் தனிபுரந்த தராபதியே
இக்கணத்தி னெம்மையெலா மிடர்க்கடலி னிடைப்படுத்தித்
தொக்கவனம் புகுவதற்குத் துணிந்தனையே தொல்லுலகின்
மக்களழுங் குரற்கிரங்கா மாதாவு முளள்கொல்லோ. (௧௨௦)

பால்கொடுத்து வளர்த்தெடுத்த பசியசிறைக் கிள்ளைகளை
வேல்கொடுத்த வடிமுறுவல் வெருகினிடை விடுப்பாரோ
நூல்கொடுத்த வியனடையாய் நோய்புரியு நம்பியிடங்
கோல்கொடுத்து நீயகலக் குறிக்கொண்ட குணநன்றே. (௧௨௧)

மேதகுதாய் முலைப்பாலில் விடங்கலந்து கொடுத்தென்னக்
காதகனா நம்பிகொடுங் கரங்கொள்ளக் கவிகைதந்து
பூதலமெல் லாநடுங்கப் புரிந்தனையே புகழுடையாய்
ஈதுநினக் கழகாமோ விதுவோநின் னருட்கியல்பே. (௧௨௨)

உன்னைவிடுத் தனமாயி னுயிர்விடுத்தோ மென்பர்சிலர்
என்னையிவன் மனமிரக்க மிலதாயிற் றென்பர்சிலர்
பின்னவனைக் கோறலுக்குப் பெயர்குதுநா மென்பர்சிலர்
அன்னவனா ணைக்கடங்கி யமைகிலோ மென்பர் சிலர். (௧௨௩)

சிங்கமிருந் தரசாட்சி செய்யுமொரு வரைமுகட்டே
தங்கியொரு நரியிருத்தல் தகுந்தகுமென் றுரைப்பர்சிலர்
வெங்கொடுங்கோ லவனோடு மேவகிலே மென்பர் சிலர்
எங்களைநின் னொடுகொடுசென் றெய்துககா னென்பர்சிலர். (௧௨௪)

நல்லவரு நல்லவனென் றேத்து மிந்த மகிபதியைப்
பல்லவரு முகம்புலர்ந்து பதைபதைத்துக் கதறியழப்
புல்லறிவா னாட்டைவிட்டுப் போக்கியவ னாட்சியினும்
வல்லியங்க ளோடுவாழும் வாழ்க்கையினி தென்பர்சிலர் (௧௨௫)

சீரியனைத் தன்னுரிமைத் தேசம்விட்டுத் துரத்துதலாற்
பாரினுள்ளோ ரழுதழுது படும்பாடு பழுதாமோ
ஆருமகிழ் தரக்கெடுவா னயர்ந்தேழை யழுதகண்ணீர்
கூரியவா ளொக்குமெனக் கூறுமறை யென்பர்சிலர். (கஉசு)

அரசுரிமை யெவர்க்குமகிழ் வாற்றுவதென் பதுதொலைந்து
விரவுதுயர்க் கடலுலக மேற்கொள்ளப் புரிவதுவோ
புரவலனே கொடும்புல்லர் புரியுமொழுக் கினனானான்
சரதமினி யறக்கடவு ளாக்குமெனப் பகர்வர்சிலர். (கஉஎ)

இலகுபதி யைப்பிரித்தா னொன்னுமுறை வருமுன்னே
குலவியநங் காட்டினையுங் கொடுங்கோலாற் பிரித்தானே
இலகுமனத் திரக்கமின்றே யிவன்கொடியன் முதுபுலவர்
திலகருளத் திடிவிழுத்த செயலிதுவே யென்பர்சிலர். (கஉஅ)

வலிபடைத்த மாரிவிகண் மனமயங்கிப் பயப்படல்போற்
புலிநிகர்த்தேகம் புலம்புலமென் பொருவதற்குப் புறப்படுமின்
ஒலிகெழுநீர்த் திரையுலக மொருவழிப்பட் டாளிளங்கோன்
எலிநிகர்ப்ப னொழுமின்க ளொழுமின்க ளென்பர்சிலர். (கஉகூ)

இப்பட்ச பாதகனை யிலகுபதி நாடகலக்
குப்புற்று வாழ்வதினுங் கொலைக்களமுற் றமராற்றி
ஒப்பற்ற வையமுறானை முயிர்தருவேம் பயம்விடுவேம்
செப்பத்தின் செப்பமனச் செப்பிநிறை குவர்சில்லோர். (கங0)

முறைபுரிந்து புவிபுரக்கு முடிகெழுவேந் தருக்குரிய
மறைவழியா மயின்முறைமை மறைவழியா வதுதகுமோ
பறவையினம் பலபயின்று பலங்கொளுங்கற் பகதருவில்
இறையளவி னிடிவிழுந்த தெனவாயிற் றென்பர்சிலர். (கஙக)

குலங்குலையக் குடிகளழக் கொடுங்கோல்கொண் டவ்வுலகங்
கலங்கும்வெடிக் கர்ச்சனைநங் கருத்திடிபட் டிடமேவிப்
பலங்குலைய மானமறப் பரிபவமுற் றுயிர்தரிப்ப
தலங்கலணி புயவீரர்க் கடுக்குமோ வென்பர்சிலர். (கஙஉ)

இங்காருந் தம்முளத்தி னிலகுபதி யிவனென்னும்
மங்காத சீர்த்தியனை மட்டும்விட்டுத் தன்னுரிமைப்
பங்காளப் பிரிவுசெய்து பாராளச் சண்டாளன்
பொங்கால மெனவரினும் போதுமெனப் புகல்வார்சிலர். (௧௩௩)

தீராத கொடுந்துயரஞ் செகத்தவரெல் லாமடைய
ஓராதி சிறியவனா லொருநொடியின் மக்கண்மனை
நீராரும் வளநாடு நீப்பினுநந் திருபன்முகம்
பாராளு மன்றிருந்த படியிருந்த தென்பர்சிலர். (௧௩௪)

மன்னவன்செய் வதையிழித்து வகுப்பதுவு மமராற்ற
உன்னுவதும் பிழைபணிவா யுரைத்துமெழு திப்பிரபாம்
அன்னவனே யருளினல மன்றெனில்வா னதுறவேம்
இன்னதுவே நமக்கடுப்ப தென்பர்சில பேதையர்கள். (௧௩௫)

மன்பதைவேந் தாவியுடல் வாழ்வதுபோல் வாழ்வின்றித்
துன்பதையே யனுபவித்துச் சொன்னவெலாந் தலையேற்றுப்
பின்பதையே செயுமடிமைப் பிழைப்பினிலும் வீரசொர்க்கம்
என்பதையே வேட்டுறுவா மெல்லவரு மென்பர்சிலர். (௧௩௬)

தண்டினாற் புவிபுரப்பார் தருமநெறி கைவிடுவார்
அண்டினாற் பிடித்தடைப்பா ராய்ந்தறிந்து முறைபுரியார்
வண்டினாற் றண்கெடல்போல் வரிகளாற் குடிகெடவும்
கண்டினுப் பலபுரிவார் காவலரோ காதகரே. (௧௩௭)

இம்பர்மா னுடரெவர்க்கு மின்னுயிர்நே ரிலகுபதி
யும்பர்மா நிலமுழுதற் குரியவழி மருவுதுயர்
கம்பர்மா கவிபிருவர் கவிக்கடங்கு மல்லாது
கும்பர்மா சுணத்தலைவர் கூறுதற்குங் கூடாதே. (௧௩௮)

மானிடர்தந் துயர்கருதான் வழக்குரைத்தா லெதிர்பகரான்
தானிடரே நிதம்புரிவான் றனக்கென்றோர் விதிவகுப்பான்
தேனெனவே மொழிபகர்வான் சிந்தைசெயல் விடமனையான்
ஈனனர சாட்சியினு மெழுநரக மினிதாமே. (௧௩௯)

முற்றுநிறைந் திருக்குமுயிர் முடிகிவிடுத் தேகுமெனில்
வெற்றுடம்பு தனித்திருமோ வேல்வேந்தே யென்பர்சிலர்
அற்றதுவாழ் வென்பர்சிலர் அந்தோவென் றழுவர்சிலர்
பற்றிமுழு வதுமெவரே பகர்வரவர் படும்பாடே. (௧௪௰)

அண்ணன்முக முழுமதிய மணிமறுகிற் காணுதலும்
கண்ணினிடைப் புனலொழுகக் கமலநிகர் முகத்தினராய்ப்
புண்ணுடைய மனத்தினராய்ப் புடைத்திடுகை வயிற்றினராய்த்
தண்ணளியங் குழல்குலையத் தனித்தனியேங் கினர்மடவார். (௧௪௧)

அதிதுயரத் தவராகி யழுதடித்துத் தனைச்சூழ்ந்த
மதியமைச்சர் முதலாய மாநகரத் தாரையெலாந்
துதிபெறுநற் குணக்கடலாஞ் சொல்லிடங்காப் புகழான்
கதுமெனவே கையமைத்துக் கட்டுரைசிற் சிலபகர்வான். (௧௪௨)

விதிமுறையிற் பிறழாநீர் மெய்நடுங்கிக் குலைவதெவன்
இறவுமொரு நன்மைக்கே யெனக்கருதி நமக்குரிய
முதுகடமை நிறைவேற்ற முன்னின்று மெய்ம்மையொடு
மதியுறுதி யொடுநீதி வழுவாது வாழுதிரால். (௧௪௩)

இன்றுவரை நமக்குநல மியற்றினன்யா னெனவிரங்கிக்
கன்றியனை வருங்குழுமிக் கழறுமொழி சரதமெனில்
நன்றியறிந் தவராகி நானவிழும்படி நடத்தல்
என்றுமெமக் கறமாகு மெனக்குமகிழ் விதுவேயாம். (௧௪௪)

நலம்புரியு மெழின்மடவார் நாடக ரசனைத்தும்
பலம்புரிதற் கேதுவலாற் பார்ப்பினொரு பயனுளதோ
அவம்புரியு மியாக்கையிஃ தழிபுமுன மன்பெய்தித்
தவம்புரியப் பெற்றவரே தமதுபிறப் பற்றவரே. (௧௪௫)

வெம்பியெடுத் துரைத்தவெலாம் வீணுரையே விரும்பியவென்
தம்பியெனக் கியற்றுதவி தாரணியி லெவர்புரிவார்
பம்பியவென் னுயிரனையீர் பரிந்துண்மை பார்க்குமிடத்
தெம்பிமனக் கினியவரே யெனக்கினிய ரெனத்தெளிமின். (௧௪௬)

ஒன்றேனு மிதுவரையி னுரைத்தமொழி தவறடைவ
தென்றேனும் பார்த்தனிரோ வினித்தவறன் முறையாமோ
இன்றேயா னெம்பிகொளற் கிந்தனனிவ் வரசுவனம்
சென்றேநற் றவமியற்றுஞ் சிந்தனையிற் றிடமடைந்தேன். (கசஎ)

ஒருதரத்திடைத்தோன்றி யொருவரமு தாட்டவுண்டும்
ஓரகத்தி னுடனுறைந்து மோரரசுக் குரியமியாம்
ஆரரசு புரியினுநீ ரடங்குவதல் லாதெமக்குள்
தாரதம்மி யம்பகுத்துச் சாற்றுவது தகவாமோ. (கசஅ)

இரவிகுடக் கெழுந்தாலு மெழுகடலுங் கிளர்ந்தாலும்
புரவிமுகத் தெழுந்துகனல் பொங்கியெதிர் போந்தாலும்
திரமருவித் தவமியற்றித் திருவடையா மற்றிரும்பி
வருவனென நினைப்பையின்னே மறந்திடுமின் மறந்திடுமின். (கசகூ)

எல்லீரு மிவனுரைத்த வெனதுரையை மறுத்தணுவுஞ்
சொல்லீரா யெம்பிபுகல் சொல்வழியி னடக்குதிரேல்
கல்லீரும் புயவலியீர் கடவுளர்க்கு மியாவருக்கும்
நல்லீரென் றுரைத்துவிடை நல்கிநகர்ப் புறநடந்தான். (கருய)

மொழியெலாம் வெடிகாட்ட முகமெலாஞ் சுழிகாட்ட
விழியெலாம் புனல்காட்ட வியர்வெலா முடல்காட்ட
வழியெலாந் தாழ்காட்ட வாழ்வெலாந் துயர்காட்டப்
பழியெலாந் தலைகாட்டப் பரிபவமுற் றவரிருந்தார். (கருக)

அந்தோவென் றரற்றொலியு மார்த்தெழுநெட் டுயிர்ப்பொலியும்
கொந்தாருங் குழல்குலையக் குலைகின்ற குலக்கொடியார்
சந்தாபத் தழுமொலியுந் தம்மார்பிற் புடைப்பொலியும்
எந்தாலத் துரைப்பதெவ னெழுகடலி னொலிபோலாம். (கருஉ)

விதியிழந்தோ மென்பர்சிலர் நெடியசிர மசைத்திசைக்குந்
துதியிழந்தோ மென்பர்சிலர் சொற்கடலிற் றளைந்தறியும்
மதியிழந்தோ மென்பர்சிலர் மனமறுகி வாணரெலாம்
பதியிழந்து வினைநோக்கிப் பார்வேந்தன் படர்பொழுதே. (கருங)

மடனீந்த கொடியமன வலித்துணைவற் கரசீபுரி
யிடனீந்த பேரறிவா னிரங்குமொழி யுடன்மாந்தர்
தடனீந்த விழிவழிபே தனித்தனிகொட் டியகண்ணீர்க்
கடனீந்தி யெழுபிறவிக் கடனீந்தக் கடக்கின்றான். (௧௫௪)

வளையடுத்து நிரைபுரந்த வடுமணடுத்த திருமார்பன்
தனைநிகர்த்துப் பவிபுரந்த தண்ணளியான் றவமியற்று
நினைவிழுத்து முன்போக நெடியபவப் பிறவிதரு
வினைவிடுத்துப் பின்போக மிகமகிழ்ந்து தான்போனான். (௧௫௫)

முரண்டழைய யாங்குறினு முடுகிவளை தரும்பாச
அரண்டனைவிட் டாங்குபரு மரண்கடந்து சலசரம்போல்
திடண்டமகார் மனைகுழுமிச் செறிகுடும்பக் கடல்கடந்தாங்
கிருண்டகுழற் கணிகையர்நெஞ் செனுமகழி கடந்தனனால். (௧௫௬)

வேறு.

நால்வகைப் படைகளு நணுக ஊனுகர்
மேல்வகைப் படையொடு மேவும் வேந்தர்கோன்
கால்வகை நடைகொடு கருவ லால்விதி
போல்வகைப் படுவது புகலி னியாதரோ. (௧௫௭)

அன்னவி னுயர்குணத் தமைவு காண்டலின்
விண்ணவர் மலர்மழை வியந்து பெய்தெனக்
கன்னன்கன் மாகமீக் கமழுங் காவெலாம்
உண்ணிறை மதுமல ருகுப்பச் சென்றனன். (௧௫௮)

தடத்தலை மோதன்மத் தளத்தி னைதயா
மடத்தலை மாதர்போன் மஞ்ஞை யாலுவ
படத்தலைத் துயில்பரம் பரனை யொப்புற
நடைத்தலை யுடையகோ னணுகு மங்கனே. (௧௫௯)

தனிமையா னிராகவற் சயித்த கோமகன்
வனமுற நோக்கல வருந்திப் பண்ணையின்
நனியுறை ஞண்டரு நந்து மாதிய
பனிதரு பளைபுகப் பார்த்துச் சென்றனன். (௧௬௰)

முற்றிய கல்வியான் முதினார் யாவரும்
தெற்றெனத் தலைகுனிந் திருக்குஞ் செய்கைபோல்
சுற்றிய வயற்றொறுஞ் சூனி ரம்புநெற்
கற்றைக டலைநிலை கவிழ்ந்து காட்டிற்றே. (க௱க)

ஆழியாற் பகைவரை யடக்கு மண்ணன் மான்
சூழிருங் கானகஞ் சூழ்வ னென்றுகான்
கோழிகூ கூவெனக் கூவிச் செல்வன
பாழியந் தோளினான் பார்த்துப் போயினான். (க௱உ)

ஆவியோன் றுய்ப்புவி யனைத்து நாட்டிய
காவலன் பிரிவினாற் கலுழ்வ வாமெனாப்
பூவையின் மலர்மதுப் பொழிந்து தோன்றுறத்
தேவர்பூ பதிநிகர் செம்ம லேகினான். (க௱ங

தேனள விடுவயல் கானம் பிற்செல
நானள விடவொணா நலத்தென் றுலெனார்
தானள விடவருந் தகைய ரென்னலாம்
வானள விடுமுயர் வரையை நண்ணினான். (க௱ச)

எங்கணுஞ் செடிகொடி யெங்கும் பாசடை
எங்கணும் பன்மல ரெங்குங் காய்வகை
எங்கணும் பல்கனி யெங்கும் பில்குதேன்
எங்கணுங் கிழங்கின மெங்குந் தண்புனல். (க௱ரு)

ஆண்டுபெற் டலவறந் தானு நல்வளம்
ஈண்டுபல் வேயின மெங்குந் தொக்கதால்
தூண்டுநல் லறிவினர் சொற்ற நாமத்துள்
காண்டகு வரைவிண்டு கணிக்கப் பெற்றன. (க௱சு)

மல்லுடை மாண்பொடு வந்து நோக்கினர்
ஒல்லென மலைத்திட வுற்ற பண்பினால்
சொல்வலர் மலையெனச் சொற்ற பேர்ப்பொருள்
புல்லுவ திதுவெனப் புகறற் கேற்றது. (க௱எ)

அளப்பதற் கரிதுபல் பொருளு மன்னது
துளக்கிலா நிலையது துயர நீப்பது
விளக்குமெய்த் தவத்தினர் விரும்பிநன் றெனக்
கொளத்தகுஞ் சிரது குறவ ரூரது. (கசுஅ)

திருமலர் மணிநிதி சேர்த்த ளிந்துலாம்
பெருநதிப் பெண்மகப் பெற்றுத் தண்புனல்
விரிதிரைப் புணரியை மேவச் செய்தலால்
மருகென வருணனை வழுத்தக் கொள்வது. (கசுகூ)

நீலமா மாகமீ நிரைத்த தாரகை
போலமுண் டகத்தடை பொழிய நீர்த்துளி
சாலவுற் றொளிர்சுனைத் தலமரீஇயத்
வேலென மிளிர்கணார் வேட்ட மீவது. (களய)

கடகட வெனுமொலி காட்டி வெவ்விய
வடவையுங் குளிர்குளிர் மருவித் தத்திய
நடைகொடு வெள்ளணி நாற்றி யாங்குறும்
தடமலி யருவிநீர் தயங்க மேயது. (களக)

திருமணப் பந்தரிற் செறித்து நாற்றிய
பெருமணி மலரணி பிறங்கி யாங்குதேன்
தருகனி விரிமலர் ததைந்து மேவிய
மருமலி தண்டலை வாழ்வு சூழ்வது. (களஉ)

கருநிறத் தண்டலை ககன மீதெலாம்
விரவியுற் றடர்ந்தன மேவ லாலிவண்
இரவியுற் றனன்கொன்மற் றின்று கொல்லென
வருமைய நண்பகன் மாட்டு மீவது. (களங)

வேறு.

காமலி யருணத் தழைகணுந் தகமாக் காட்டிவா ரணம்புடை பெருக்கித், தேமலி கூட்டுப் பரிசனை யேந்திச் சிகரப் பனித்துணை சேர்த்து, நாமுறக் கோடைப் பகைவனை வாட்டி நாடொறு மகிழ்வொடு

னரிராங், கோமகன் கொண்மூ மகுடமும் புனைந்து கொற்றமுற் றிருப்பதக் குன்றம். (௧௭௪)

உறவினர் பாச பந்தமே வாழ்முளத் தவ ரையினு மங்கண், குறுகுவா ரையிற் பந்தமுங் குறுகுங் குற்றமிலா ஞானமுற் றெய்தும், தறையினை வேட்கை யகலுமா மென்னிற் றவஞ்செயக் கருதிவந் தவர்கள், பெறுவதித் தகைய நலமென வெவரே பேசுவர் பிறங்கலிற் பெரிதே. (௧௭௫)

நற்றவம் புரிந்து வராகமா முனியு நளிர்மதிக் கடவுளு நளினப், பொற்றவி சிருக்கும் புங்கவே தியனும் பூசுரர் முனிவர்பற் பலரும், கற்றவர் பிடித்த கடவுண்மா மணியின் கருணையுங் காகுத்த னருளும் பெற்றதிக் கிரியி னிதனையே வராகப் பிறங்கலென் றுரைப்பர்முற் பெரியோர். (௧௭௬)

இந்திர னுலகஞ் சிறந்ததென் றினியா மியம்பிடோந் தவவனப் பெருமைக், கந்தில்சற் றேனு மிணையுறா திவண்வா ழருந்தவ மருவுதார் வாசன், புந்திநொந் தியம்பப் புலவர்கோன் றுயரம் பூண்டதே போதுமாம பொதிய, வந்துவந் துவந்து மலர்மணம் பரப்பி மகிழ்வெலாம் பரப்புமவ் வனத்தில். (௧௭௭)

வேறு.

தண்ணளி முரலவாசத் தழைக்கர மசையச் செய்ய
கண்ணனை யவிழ்ந்து காட்டக் கனிவிய பொதும்ப ரீட்டம்
உண்ணனி யுவகை பொங்கி யொளிர்முகக் கமலச் செவ்வி
அண்ணலை வாவா வென்றே யழைப்பது போன்ற தன்றே. (௧௭௮)

பூங்குயில் கான மாவம் போருகங் களாஞ்சி தாங்க
மாங்கிர லைபம்வா ளேந்த வண்டினம் பாண ராகத்
தேங்கமு ழீன்ற பானை செவ்விய கவரி யாக
ஆங்கொரு தனியா னாங்க ரரசவீற் றிருந்தா னையன். (௧௭௯)

கனிசில நாள ருந்திக் காய்சில நாள ருந்தி
நனிதழை சின்னா ளுண்டு நன்னிலக் கிழங்குட் கொண்டு
இனியதேங் கலந்து போது மீர்ம்புனல் வாயு மாந்தித்
தனியர சான பூமான் றவத்தர சாகி நின்றான். (௧௮௦)

போதுலாந் தருவி னீழற் புலவர்கள் பூமா னன்பு
மேதக வெழுந்து பொங்க வீற்றினி திருந்தா னாக
தாதுலா மதுபத் தண்டார்த் தராபதி தன்பின் வந்த
சோதர னாகிக் கோல்கொள் காதகன் றொழிலுஞ் சொல்வாம்.(கஅக)

பூதலத் துயிர்க ளெல்லாம் பொன்றிடப் புரிந்து மேன்மேற்
போதரு மகிழ்ச்சி யோடு பொலிவுறு கூற்றம் போல
மாதவத் தரசை யேவி மாந்தருண் மகிழ்வும் போக்கி
மீதெழு களிப்பி னோடு வீற்றிருந் தனனவ் வெய்யோன். (கஅஉ)

அழுமொலி சங்க மாக வணைத்துமா ரடிக்கு மோதை
முழுவொலி யாகக் கண்ணீர் மொய்மணப் பன்னீ ராகப்
புழுதிவீ தியிற்சு கந்தப் பொடியெனப் புரியி னெங்கும்
இழவர சிருப்ப வேந்தா யிளவர செய்த லுற்றான். (கஅங)

கணியணி நூலோர்க் கூவிக் கடிகைவைத் தடுத்த காலைப்
பணியணி சூடப் பாரப் பாரணி புயத்த னாகி
யணியணி பெறமேற் றுங்கி யங்கத முடைவா ளேந்தி
மணியணி மகுடம் பொங்க வந்தர சணையிற் சேர்ந்தான். (கஅச)

அரசணை யிருந்த வேலை யமைச்சரும் பிறரு மீண்டித்
தருவகை யுறைக ளேற்றுத் தருக்கெலா முருக்கொண் டாற்போற்
பெருமித மடைந்து மேருப் பிறங்கலிற் பிறங்கு திண்டோள்
மருவிய வலியால் வாரி மாநிலம் புரப்பா னானான். (கஅரு)

அறத்தையு நோக்கான் செவ்வி யருளையு நோக்கா னன்புத்
திறத்தையு நோக்கான் கொண்ட சிறப்பையு நோக்கா னெய்து
மறத்தையு நோக்கான் பண்டை வழக்கையு நோக்கா னாகிப்
புறத்தொடு மகத்துஞ் செல்வப் பொருளையே நோக்கி வாழ்வான். ()

தன்னினல் லறிவுள் ளோரிற் றருமத்திற் கொடையிற் பண்பில்
முன்னவ னாகி யாண்ட முன்னவ னரசை வெளவி
இன்னணங் கோன டாத்து பின்னவ னுள்ளத் தோர்நாள்
உன்னுதற் கரிய தொன்றை யுன்னுத லுற்றா னங்கோ (கஅஎ)

மல்லன்மா நிலமெ லாந்தன் மலரடிப் படுக்க வாழும்
நல்லர சுரிமை தன்னை நம்மிடங் கொடுத்து நீதான்
செல்லுதி யன்றே யுன்னைச் செகுப்பலென் றுருத்து நாம்போய்ச்
சொல்லலுங் கொடுத்துக் கானஞ் சூழ்ந்தனன் சூழ்ச்சி யாதோ. ()

பணமெனிற் பிணமு மாசைப் படுமெனப் பகர்வா ரந்தப்
பணமுமேம் பாடுஞ் சேரிப் பாக்கிய வரசு தன்னைக்
குணமொடு கொடுத்தா னென்று குறிக்கொணு குணத்தி னாலே
திணைவிலாப் பொருளின் வேட்கை தனைவெலுந் தகைய ரியாரே. ()

ஆதலா லெம்மைக் கோறற் காம்புய வலியில் லாது
மோதுபோர் புரிதற் கஞ்சி முன்னுயிர் காத்தற் குன்னிப்
பூதலத் தரசை யீந்து போயினன் கானம் போலும்
ஈதலாற் றுணிவொன் றில்லை யின்னதே யண்ண னெண்ணம். (கசுய)

பல்வகை நிதியி னற்பொற் பளிங்கினன் மணியாற் செய்த
நல்வகை மாடத் தும்பர் நண்ணிவீற் றிருந்த செம்மல்.
கல்லொடு புல்லு முள்ளுங் கஞலிய கான மெய்தி
யெல்லொடு பனியும் வாட்ட வெவ்வித மிருப்ப னம்மா. (கசுக)

நல்லியல் வாணர் செய்யு ளாத னனையார் பாடல்
எல்லியு மெல்லுங் கொண்ட விருசெவித் துளையி னூடு
வல்லியங் கரடி பன்றி மதமலை யறுகு செய்யுஞ்
செல்லியல் குமுறல் கேட்கிற் சிந்தனை மெலிவு றாதோ. (கசுஉ)

அமுதினு மினியவாக வடுதொழி லாளர் செய்யக்
கமகம வெனக்கந் திக்குங் கறியமு துண்ட வாயான்
அமர்தழை சருகு கந்த மரியகாய் கனியு ளைக்கள்
தமையிரு கரத்தாற் கொண்டு தான்புசித் திருப்பன் கொல்லோ. ()

நூலெலாந் தெரிந்த நெஞ்ச னுவல்வயப் பரிமா கைமா
மேலெலா மாடை யாற்றும் விமானமேன் மேவிச் சென்றான்
பாலெலாம் பருக்கையாதி பரிவுமேற் பரிவு செய்யக்
காலினாற் றிரியி னெஞ்சங் கவலுறல் கணிப்பிற் றாமோ. (கசுச)

என்றுமில் லாதோர் நெஞ்சி னின்பமே யிணைத்தென் றெண்ணார்
துன்றிய பெருஞ்செல் வத்திற் றோன்றினர் வறிஞ ராயில்
சென்றன மகிழ்ச்சி யெல்லாஞ் சிந்தையை வாள்போற் றுக்கக்
கன்றுத லன்றி யுள்ளங் களிப்பது காணற் பாற்றே. (௧௯௫)

ஆகையாற் கானத் தண்ணி யாயுறு மளவு மங்ஙன்
சாகமா திகளை யுண்டு தண்பனி வெயிலுந் தாங்கி
ஓகையாற் றவஞ்செய் வானென் றன்னுதன் மடமைத் தாகும்
வீகையே வேண்டு மன்றேல் வேறொரு சூழ்ச்சி வேண்டும். (௧௯௬)

இனியவ னென்செய் வானோ வினியவ னெவர்கருந் தன்பால்
நனியுள மகிழ்ச்சி பொங்க நட்டவர் பலர்பா லண்ணிக்
கனியொடு விளைந்த கூறிக் கதுவுபல் படையும் பெற்றுத்
துனிதவிர் மனத்த னாகித் தும்பைபூண் டிங்கு சேர்வான். (௧௯௭)

மணமலி கடுக்கை மாலை வரதனு ரணியும் பாந்தள்
புணரியிற் றுயில்வோ னேறும் புள்ளினுக் கஞ்ச லுண்டோ
துணைவலி மருவிற் போரிற் றோற்கலா னன்றி நம்பால்
தணவின ராகி யாங்கே சார்வர்நம் வயவர் தாமும். (௧௯௮)

பின்னரியாந் தனிமை யாகிப் பித்துளம் பிடிக்கச் சேர்வேம்
அன்னது வருமுன் காத்த லறிவினுக் கழகே யாகும்
முன்னவற் பொருவே மென்னின் முடுகிநம் படைகளெய்தா
இன்னதொன் றியற்றே மாயி னிங்கிலை நிலைத்த தின்றால். (௧௯௯)

மாயமா யனையான் சென்னி வெளவிவந் தவர்க்குக் கோடி
யாயசெம் பொன்னை யள்ளி யளித்துமென் றறைந்தே மாயிற்
போயெவ ரேனும் வஞ்சப் புணர்ப்பினாற் றலையைக் கொண்டு
தாயிவண் வருவ ரியாமுஞ் சஞ்சலந் தவிர்த்து வாழ்வேம். (௨௦௦)

நமதுநாட் டவர்க ளீது நாடிலா ரெனினும் வேறாய்
அமருநாட் டவரில்வஞ்சத் தருங்கல மாகி வாழுந்
தமைநிகர் வறிஞ ரானோர் தாழ்க்கல ரேகி யன்னான்
குமைதர வீட்டிச் சென்னி கொண்டிவண் வருவ ரன்றே. (௨௦௧)

சுக்காற் றனிபொன் றில்லை யிவ்வகைச் சூழ்ச்சி நம்பாற்
போதல்வ தன்றி மற்றோர் புந்தியிற் பொருந்துங் கொல்லோ
மேதகு மதியே யென்று விம்மித முடைய னாகித்
தாதவிழ் புயம்பூ ரித்தான் றனிநகர் தானும் பேதை. (௨0௨)

மற்றைநாட் சபையின் வந்து வள்ளுவர்க் கூவி னன்வந்
தற்றனை நங்கோ தான்முன் னுன்னிய படியே சொன்னான்
சற்றுமுள் ளிரக்கம் பண்பு தயவறி விலாது முற்றுங்
குற்றமே புரிந்து வாழுங் கோடரிக் காம்பு போல்வான். (௨0௩)

தனக்கொரு செயலு மின்றித் தாங்குநற் றுணையு மின்றிக்
கனத்தெழும் பெரிய சூறைக் காற்றிடைச் சருகே போன்ற
மனத்தின ராகி நின்ற வள்ளுவ ருயிருக் கஞ்சிப்
புனற்கணி ரொழுகத் தீயோன் புகன்றவா புரிந்து போனார். (௨0௪)

மடியுறக் கொடிய காலன் வாய்ப்புகுக் கென்கோ தீய
விடமெழு முழக்க மென்கோ மேதினி முதல யாவும்
முடிவுறக் கிளம்பு மூழி முளரியின் முழக்க மென்கோ
இடிமுழக் கென்கோ வன்றி யென்னென்கோ வினைய வோதை. ()

துவைத்தெழு வெடியி னொர்ப்பாற் றுணுக்குறு விலங்கு ணாய
நவிக்குரல் கேட்ட பெண்க ணாயக சனகி மாதுஞ்
செவிச்சுடு மோதை கேட்ட சிஞ்சுகப் புள்ளும் போன்று
தவித்தனர் நகர மாக்க டனித்தனி யிரங்கிச் சாய்ந்தார். (௨0௬)

செவிகரம் புதைப்பர் சில்லோர் செய்யவாய் புதைப்பர் சில்லோர்
புவியுறல் வெறுப்பர் சில்லோர் புரண்டுநொந் தழுவர் சில்லோர்
குவிகரந் தொடுபெம் மானைக் கூய்முறை யிடுவர் சில்லோர்
இவைசெய லென்று காணு தேங்கிநெட் டுயிர்ப்பர் சில்லோர். (௨0௭)

பழுதுசெய் வினைமேற் கொண்ட பாதகன் பறையி னொர்ப்பால்
அழுதுநொந் தரற்று மாந்த ரனருறச் செவியில் லாரைத்
தொழுதனர் புகழ்த லுற்றார் சுவர்த்தலந் தொறுங்கு லாவ
எழுதுசித் திரங்க ளல்லா விரங்கில ரெவரு மின்றே. (௨0௮)

இனைபுதை யொருவன் றொல்லை யிறைவனுக் குரைப்பான் வேண்டி
நினைவுட னெழுந்து காவி னெடிதுவல் விரைவிற் போகிப்
புனைபெரும் புரவுப் பூமான் பூங்கழல் போற்றி நின்று
பினையவன் செய்கை யாவும் பேசின னகன்று போனான். (உ0௯)

அம்மொழி யறிந்த போதி னரசிளந் தன்னு டன்னின்
மும்மடங் கூங்கு பொங்கி முடுகுமேக் கழுத்த னாகித்
தெம்முனை யடுபோர் சாய்க்குஞ் சிங்கவே றனைய செம்மல்
தம்முனார்ந் தவறி னெஞ்சஞ் சலிப்பிலா துறைத லுற்றான். (உ௧0)

ஆபுமோ யுற்ற காலை யடுப்பவ ரருவ ருக்கச்
சியொடு புழுவு மண்ணுஞ் சேருமிச் சென்னி தன்னை
மீயுயர் செம்பொன் கோடி விலையென விளங்கச் செய்தான்
தாயினு மினிய னெம்பி தானெனக் கருத லுற்றான். (உ௧௧)

சுடச்சுடக் கரமீக் காலுஞ் சுவணமுஞ் சுவறத் தீயில்
அடச்சுவை பெருகுங் கன்ன லமுதமும் பாலும் போலும்
திடத்தமூ தறிஞர்க் கின்னுச் செறிதொறும் புகழே யல்லால்
கடற்புவி யிடத்துத் தீது கடுகெனுந் துணையு முண்டோ. (உ௧உ)

வேறு.

நலத்தகு குமணனின் னணமி ருப்புழி
இலக்கிய மெனும்புணை யேறி யாவரும்
சொலத்தகு தன்மதித் துடுப்பி னாற்றுளோந்
திலக்கணப் புணரியி னெல்லை கண்டவன். (உ௧௩)

புத்தமு தொழுகுறு புதுமொ ழிக்குழா
மொய்த்தன செறிதர மொழியும் பல்கவிக்
குத்தகை யுடையவன் கூரக் கோளினர்
சித்தமுங் களிகொளச் செப்புஞ் செவ்வியான். (உ௧௪)

பூப்பிற ழாவகைப் பொறைய னாயிர
நாப்பிழப் புறம்படி நவிலு முந்தையோர்
கோப்பிழ வாவகை குறித்த நூலெலாங்
காப்பினின் றொளிதருங் கருத்த னாயினான். (உ௧௫)

பஞ்சலக் கணத்தொடு பஞ்ச காவியம்
பஞ்ச மொன் றின்றியே பயின்ற நாவினன்
விஞ்சுபல் காவியம் விளம்பு மேதகன்
செஞ்சொலிற் பிரசங்கஞ் செய்யுஞ் சீரியன். (௨௧௬)

சைவசித் தாந்தமெய்ச் சாத்தி ரங்களைக்
கைவரு நெல்லியங் கனியிற் கண்டனன்
மைவரு பாம்பணைப் பரம னடியார்
தெய்விக நிலைக்கலை தெளிந்த சிந்தையான். (௨௧௭)

நால்வகைக் கவியினு நாளும் வல்லவன்
நால்வகைக் கவிஞரு நன்கு மெச்சுவோன்
நால்வகை யருத்தமு நயந்து தேர்ந்தவன்
நால்வகைத் தானையர் நண்பு பெற்றுளோன். (௨௧௮)

மணத்துறு நிம்பமென் மாலை மன்னருக்
கிணக்கமுற் றோங்குமே ழெழுவர் துன்னியே
தணப்பிலா துறுதமிழ்ச் சங்க வாணர்கள்
கணத்திடை மதிப்பொடு கணிக்கப் பெற்றவன். (௨௧௯)

முருந்தலைத் திடுநகை முகிழ்த்துப் பாரதி
பொருந்தலைப் புதுக்கிய புலமைப் புண்ணியன்
வருந்தலைக் கண்டிடா மதுரை யூரினன்
பெருந்தலைச் சாத்தனா ரென்னும் பேரினன். (௨௨௦)

மாமியு மருகியு மருவி வாழ்வது
பூமியி லரிதெனப் புகறற் கேற்புறத்
தோமிலாக் கலைமக டொக்க பான்மையாற்
காமர்பொன் மகளருள் கதுவக் கண்டிலான். (௨௨௧)

ஈட்டுபொன் முயற்சியெண் ணிறந்த வேனுமூழ்
கூட்டுறி னல்லது கூடு றாவென
நாட்டிய படிகலை நலத்தி னோங்கியும்
வாட்டுறு வறுமையே மலிந்த தன்மையான். (௨௨௨)

இன்னவ னொருபக லினைய வெண்ணுவான்
மன்னிய கல்விபொன் மலரை மானுமால்
பொன்னதன் மணத்தினைப் பொருவு மாதலாற்
பண்ணுபொன் பெறுவிடிற் பயனென் றின்றரோ. (உஉ௩)

மோனமேற் கொடுதவ முயன்ற போதலால்
ஈனமின் றில்லற மியற்று வாரெலாம்
ஞானமுற் றெய்தினு நவில்பொன் னில்லெனில்
கானமர் விலங்கினுங் கடைய ராவரே. (உஉ௪)

சொல்லறம் புரியவுஞ் சுற்றந் தாங்கவும்
புல்லற வோர்தமைப் புரிந்து போற்றவும்
நல்லற நிதிதுணை நண்ணு மின்றெனில்
இல்லறம் இல்லறம் என்னல் ஏற்குமால். (உஉ௫)

இல்லற மியற்றுவார்க் கியன்ற தாரமே
புல்லிய துணையெனப் புகல்வர் செம்பொனே
பல்விதத் தினுந்துணை படுமின் றேலவள்
புல்லிய துணையெனல் பொருந்தும் வேறரோ. (உஉ௬)

பல்வகைப் பண்டமும் பகுத்துச் சேர்த்திடில்
நல்வகை யட்டுணு நல்கு வாண்மனை
இல்வகை செவ்விதா மிசைத்த பண்டங்கள்
புல்வகை பொன்னிலார் பொருந்த லெங்ஙனே. (உஉ௭)

வறுமையாற் கல்வியு மாயு மாநிதி
பெறுபொழு தல்லது பெயர்த ராதுயர்
மறுமையிற் பெறுநலம் வழங்கும் ஞானமீண்
டுறுசுகம் பொருளிலார்க் குரிய தாவதோ. (உஉ௮)

ஆதலா லதுபெறற் காற்ற லியாதென
மேதகு சிந்தனை மேவு வேலையில்
நீதிற வழுக்குறுஞ் செவ்வி யூன்றுகோல்
போதுவ தெனவொரு புலவன் போந்தனன். (உஉ௯)

இத்தக னெவனெனி லிவற்கு முன்மனம்
ஒத்துறு நட்பின னுலப்பில் கல்வியன்
புத்தமு தெனக்கவி புகலு வோன்பெருஞ்
சித்திர னெனும்பெயர் செப்புஞ் சீரியன். (௨௯௦)

காண்டலு மிருவருங் கலந்த சிந்தனை
மூண்டெழு களிரவி முன்ன ரெய்திய
மாண்டகு செய்யதா மரைமு கத்தராய்த்
தீண்டுறு கரங்களிற் சேர்ந்து வைகினர். (௨௯௧)

இன்னணஞ் சுகம்வின வினரி ருப்புழி
அன்னவன் முன்னையற் கடுத்த நாவலர்
இன்னலை விலக்கிய விசை மேவிய
மன்னவன் குமணமால் வண்மை கூறுவான். (௨௯௨)

முதிரமால் வரையினன் முதிர்ந்த கல்வியன்
அதிபெறு வாணர்கள் துயர நீப்பவன்
கதிபெறு வள்ளல்கள் கலந்தோர் நல்லுருப்
புதிதுகொண் டுற்றெனப் பொருந்து மீகையான். (௨௯௩)

கொடுத்தறி யாதவன் குறித்த தவ்வவர்
எடுத்துறத் திறந்துவைத் திருக்கும் பேழையன்
அடுத்தபல் வாணர்பா லமர்பி டிப்பசை
படுத்தலிற் பாண்பசிப் பகைவ னென்பவன். (௨௯௪)

தன்னிடத் தடைந்தபொரு ளாங்கொ டேகுறத்
துன்னிய பல்கரித் தொகுதி யீபவன்
மன்னவன் குமணமான் மாட்ட டைந்தவை
இன்னவை நீயுஞ்சென் றெய்து கென்றனன். (௨௯௫)

தனதிடத் தகன்றனன் றகைகொள் பண்பினல்
தனிநிகர் தமிழுணர் சாத்தன் றன்பிடி
யிணைவிடுத் தனனென வெண்ணி யுண்ணுதற்
பனிநிறை பாச்சொலிப் படர்தன் மேயினன். (௨௯௬)

படர்தரு வேலையிற் பறவை வேந்தனோ
டடர்கய வாயிட மாகப் போதரக்
கொடியினம் வலத்தினைக் குறித்துச் செல்லுற
நெடிதக மகிழ்வொடு நினைப்பி னேகினான். (௨௩௭)

அடைந்தனன் குமணனா டரசன் கானிடை
மிடைந்தமை யறிந்தனன் விரைவி னவ்வழித்
தொடர்ந்துபோய்க் காண்டலே துணிவென் றுன்னினான்
மடந்தவிர் பலகலை வழங்கும் வண்மையான். (௨௩௮)

நின்றில னவ்விடை நிருப ரேறனான்
சென்றுறை கானகந் தேடிச் சென்றனன்
அன்றல ரரும்பெவ னடுத்த வாயினும்
துன்றிய மதுமணந் துய்க்கும் வண்டரோ. (௨௩௯)

ஆசையா திபபகை யடக்கி வாட்டியும்
தேசுமெய் புணர்வெனுஞ் செய்ய கோனுடன்
மூசுமைம் புலக்குடி முற்று மாட்கொடு
மாசிலா நற்றவ மன்ன னாகியே. (௨௪௦)

அகத்திடை யெழுமகிழ் வனைத்து மாமலர்
முகத்திடைக் காட்டிநீர் முடித்த தேவன்மேன்
மிகத்துதி பாடியோர் விருக்கப் பாங்குறை
தகப்பெறு குமணனைத் தான்கண் டானரோ. (௨௪௧)

ஆழிநே ரன்பினோ டவண டுத்துநீஇ
யேழ்கட லெண்டிசை யெட்டுஞ் சீர்த்தியாய்
சூழ்புல வோர்பசி தொலைக்கு முன்னவா
வாழிய வாழிய வள்ள லேயென்றான். (௨௪௨)

கதுமெனப் புகன்மொழி காதி னூடுற
மதுமலி தாரணி மன்னர் மன்னவன்
முதுமொழிப் புலவரீர் முன்னி யீண்டுற
எதுதவ மியற்றினே னென்னணிக் கண்டிலேன். (௨௪௩)

என்னது முன்னையோ ரியற்று நலவினை
துன்னிய பான்மையாற் றோன்றி னீரிவன்
அன்னது நல்வர வாக வென்றனன்
மன்னவர் புகழ்தகை வாணன் கூறுவான். (௨௪௪)

ஈகையிற் பண்பினி னிசையிற் கல்வியில்
வாகையி லறத்தினன் மனத்தி லாண்மையில்
ஓகையிற் றவத்தினி லுவமை யற்றவா
பாகையும் தேனையும் பழிக்கு மின்சொலாய். (௨௪௫)

எட்டியொன் றகம்பழுத் திருந்த தாயினுங்
கிட்டுவ ரெவர்சுவை கெழுமுஞ் செய்யதேன்
புட்டியங் குறுகிளைப் பொதும்பர் மேவினும்
பெட்டவ ணடைந்ததைப் பெறுவ ரியாவரும். (௨௪௬)

ஆதலாலிவணினை யடுத்துக் கண்டனன்
ஈதலால் வேறிலை யிறைவ விண்டியான்
போதலா லென்னது புலமைக் கேற்புறக்
காதலாய்ப் புகறருங் கவிதைக் கேளெனா. (௨௪௭)

பாக்கியப் புதையலைப் பார்த்த வேழைபோல்
நோக்கிய விழிகளு நுணுகு மெண்ணமும்
தேக்கிய மகிழ்ச்சியுட் டிளைப்பச் செய்யதேன்
வாக்குவ தெனக்கவி வழுத்த லுற்றனன். (௨௪௮)

வேறு.

இருங்கன லடுப்பி லாம்பி யெழும்பவூ ணின்றித் தூர்ந்து
சுருங்கிய கொங்கைத் தோலைச் சுவைத்தழு மகத்தாய் நோக்க
மருங்கெனை யவளு நோக்க வருந்திநின் னேக்கிப் புக்கேன்
பெருங்கலி தவிர்த்து வாழப் பேணுதி குமண வென்ன. (௨௪௯)

ஆடெனு மொழிமுந் கொண்டோ ரருங்கவி யுரைத்தா னந்தப்
பீடுசால் வள்ளல் கேட்டுப் பெருந்தமிழ்க் கரசே யான்முன்
நாடுறை யமைய மென்பா னணுகினை யல்லை நீத்துக்
காடுறை வேலை யெய்திக் கவியமு தருத்தா நின்றாய். (௨௫௦)

நினக்குறு மிடியை நீக்க நெடுங்கர நிறைய வாரித்
தனத்தினைக் கொடுக்கு மேலாந் தவமில னானே னேனும்
மனத்துறு துயர மெல்லா மாற்றுதி நின்னை யண்ணிச்
சினத்துறு கலியை விட்டச் செப்புவ னொன்று கேட்டி. (௨௫௧)

இலையெனப் புகறல் சால வேழைமைப் பால தாகும்
சொலை மறுத் துரையே னீயுஞ் சொற்றவா நிற்றி யாலென்
தலைதனைக் கொடுபோ யென்னற் றம்பிகைக் கொடுப்பா யாயின்
விலையெனச் செம்பொன் கோடி மிகமகிழ்ந் தீவான் கோடி. (௨௫௨)

ஈதுநீ புரியி னின்னை யின்னல்செய் கலியும் வீயும்
ஓதிய வெம்பி யுள்ளத் தோங்கிய கவலு நீங்கும்
மேதகு புகழு மேலாம் விடுமெற் கெய்துங் கண்டாய்
ஆதலா லிதனின் மேலா மறமுமொன் றில்லை யையா. (௨௫௩)

இன்னதை மறுத்தி யாயி னிவை யெலாஞ் சிதைக்கா யாதி
அன்னது பயனின் றாகு மழியுமிவ் வுடம்பை நீத்துத்
தன்னைநேர் புகழு டம்பைச் சாருவே னாபி னெற்குப்
பின்னையோ ருறுதி யுண்டோ பேசுதி பெருநூல் வல்லோய். (௨௫௪)

எனவிவை பகன்றே கைவா ளீந்தனன் சென்னி தாழ்ந்தான்
நினைவினு மரிய செய்கை நிகழ்த்தினன் செய்வா னானன்
புனைபெரும் புகழ்வேட் டுள்ளோர் பூதமெய் வேட்பார் கொல்லோ
அனையவர்க் கியல்பே யாகு மமுதுண்பார் கடுவுண் பாரோ. (௨௫௫)

அடுத்திவை யுரைப்பக் கேட்ட வருந்தமிழ்ப் புலவ னெஞ்சத்
துடித்தனன் செய்வ தொன்றுந் தோன்றிலன் றுண்ணென் றஞ்சி
எடுத்தகை வாளாற் றானே யீரினென் செய்வா மென்று
வடிப்பொலி வள்ளல் கைவாள் வாங்கினன் வழுத்த லுற்றான். (௨௫௬)

தலைக்கொடை யளித்த மேன்மைத் தரணிபா நினது சென்னி
விலைக்கொடை யடைவா னெற்கு வேண்டுஞான் றீதல் வேண்டும்
உலப்புறு தங்நாள் காறு மோம்பவும் வேண்டு மென்று
நிலைப்புகழ் வள்ள லொப்ப நிகழ்த்துத லுற்றான் பின்னர். (௨௫௭)

உயிர்க்கொடை யளித்த மேன்மை யொருதனி வள்ளா லுன்முன்
வெயிற்குமுன் விளக்கே போல மேவுறா வண்ண மேற்போர்
கையிற்பொரு ளளித்த மூவேழ் கணக்குறு வள்ள லானோர்
அயிர்ப்பிலா திறத்த லாலே யடுத்தது புகழுன் னார்க்கே. (உ௫அ)

கற்பகஞ் சுரபி சிந்தா மணிநிதி காரென் றெல்லாம்
பொற்பமேவோ ருருவம்பூண்டு போந்தகா லையுநின் வண்மைக்
கற்பமு மொவ்வா வாகு மமரர் கோற் குடல மீந்த
அற்புத முனிவ னீயோ வலதுநீ யவனோ வண்ணால். (உ௫௯)

நலவெனப் புகலு மியாவு நண்ணினை யெனினு நாளும்
உலைவுறப் புலவ ரெண்ணி யுரைத்திடற் குயர்வு மொப்பும்
இலையெனு மிதுவும் பெற்றா யிசைதிசை யிசையப் பெற்றாய்
புலனுற நின்னை வாழ்த்தப் பொருந்துசொல் லறியேன் மன்னோ. ()

சேடனாப் பிளவு பட்ட திறமிது காறுந் தேறேன்
ஆடவர் திலக நின்னா லறிந்தன னதுவுஞ் சொல்கேன்
நீடுமுன் புகழை முற்று நிகழ்த்துவா னமையாப் பண்பால்
கூடிய முன்னோர் வாளாற் குமைத்தனர் போலு மன்றே. (உ௬௧)

கையினுறை யிவ்வா ளொன்றோ களிப்புட னளித்தா யென்றுஞ்
செயிரல தறியா தேனுட் டிகழ்பெரு மகிழ்வுஞ் சீரும்
நயமிகு திருவு மன்பு நம்மவர் பலர்க்கு முற்ற
உயிருமே யளித்தா யின்ன முன்னிநீ யளிப்பதுண்டோ. (உ௬௨)

புகழ்விரும் பினைநீ யீது புரிந்தனை யெனினு மிம்மை
இகழ்வுபின் னரக மென்னு மிருவகைக் கேடு மியான்கொள்
வகைபுரிந் திடுத னன்றோ மாசிலா மணியே போலத்
திகழ்தரு மதியா யீது சிந்தனை செய்தல் வேண்டும். (உ௬௩)

ஈண்டுநீ விளியிற் பின்னா னிருப்பனோ விறப்பே னாகிற்
பூண்டவென் மனைவி மக்கள் பொன்றுவ ரன்றோ விந்தச்
சேண்டரு பாவநிற்கே சேருமா ற்றிதி யொன்றும்
வேண்டல னியானுன் னன்பின் மிக்கதோ விளியுஞ் செல்வம் ()

சரித்திரஞ் செல்வ மோர்பாற் றங்குவ தில்லை யென்று
விரித்துநா லுரைக்கு மீது மெய்ம்மையே யதனா னும்
பெருத்துறு செல்வத் தோடு பிறங்குதல் காண்டி யிங்கே
இருத்திபின் வருவன் வாளோ டென விரைந் தேகலுற்றான். (௨௱௫)

ஏகுவா னிளைய வள்ள லிளையவ னுளத்தோர் சற்றும்
நோகுமா றியற்றி டாது நுவலருங் களிப்பே செய்தாஞ்
சாகுமா றுன்னி னான்றன் றகையுறத் தெளிவா னங்கட்
போகுவா னிடையொன் றுள்ளிப் புகுந்தனன் மாந்தையூரில். (௨௱௬)

சாந்தமும் புழுதுஞ் செய்ய தண்பனி நீரு மாதர்
வேய்ந்தபூந் தாருஞ் செம்பொன் வினைசெய்வோ ரராவுந் தூளும்
போந்தவர் பாத மெல்லாம் புதைபடச் சேறு செய்யும்
மாந்தையம் பதியின் வீதி வளனெலா நோக்கிப் புக்கான். (௨௱௭)

சிற்பநூல் விதிக ளெல்லாந் தேர்ந்தவோர் கம்மி யன்பால்
அற்புறை முகத்திற் புக்கா னவனிவன் வரவை யேற்றுச்
சொற்பெறு முகமன் கூறித் துதித்தரு கிருத்த லுற்றான்
கற்பனைக் கடலே யான கவிவலோன் மகிழ்விற் கூறும். (௨௱௮)

மாந்தையம் பதியில் வாழு மகுடநற் றியாகி கேளாய்
எந்திரு வடுகின் பாலீன் டிசைந்தன வென்னக் கேட்டுத்
தீந்தமிழ் வல்லோய் நன்கு தெளிவியா தொழியி னீபின்
போந்திட வொட்டே னென்னாப் பொங்கிய சினத்திற் சொன்னான்.

வினைபுரி கம்மி யர்க்குள் வேந்தநீ மகிழ்வோ டொப்ப
அனையவை காட்டி மீண்டெற் காம்பொரு ளெதுவா னாலும்
இனையுறா தாற்றி யின்னே யீதியோ வென்ன வன்னான்
நினைவினோ டோமென் றேற்ப நிகழ்த்துவன் கவிஞர் கோமான். ()

போற்றுசீ ராளுமன்னர் புனைமுடி பட்டுப் பட்ட
காற்றழும் பொன்றும் வாணர் கருதிய பொருள்க ளெல்லாம்
மாற்றிலா தளித்துக் கையில் வருந்தழும் பொன்று மென்று
சாற்றினன் றுவட்டர் கோமான் றனதுடல் பூரித்தானே. (௨௱௧)

பெருமகிழ் வடைந்து நுங்கள் பேச்சினை மறுக்க வல்லார்
இருநிலத் தெவரே யானென் னெளிமையா லிசைத்தே னம்மா
வருபுக ழிகழ்மற் றெல்லாம் வாணர்வாய் வயத்த வென்னாத்
தருபொரு ளினைய வென்று சாற்றுக விரைவி னென்றான். (௨௭௨)

ஆலிபொன் றிலைக்கு மாட்சி யன்றிமற் றெவற்றி னாலும்
பூவியில் வாழ்க்கை யார்க்கும் புந்தியுள் வியப்புப் பொங்கி
மேவுற வினையெ லாஞ்செய் விறலுளா யெனது நெஞ்சின்
ஆவலீ தென்று முன்ன மடுத்தவை யனைத்துங் கூறி. (௨௭௩)

வாரணங் கோடி கோடி வாணருக் களித்து வேதன்
நாரணன் பெறுத நாடு நாடுசீர்க் குமண வள்ளல்
சேரணங் குறும லீந்த சென்னிபோ லொன்று செய்து
தாரணங் குலவு வைவேற் றம்பிகைத் தருதற் கென்றான். (௨௭௪)

என்றலு மகிழ்ச்சி பொங்கி யியல்வினை முழுதும் வல்லோன்
துன்றிருள் சிலிர்த்த தென்னத் தொக்கபல் லுரோமப் பாங்கும்
ஒன்றிய மறுவை நீத்த வொண்பிறை நுதலும் வில்லுட்
கன்றிய வளைந்த காட்சி கவினிரு புருவச் சீரும். (௨௭௫)

கருணையு மன்பும் பொங்கிக் கலந்தெழு கமலம் போல
மருவிய விழியும் வள்ளை வார்செவிச் செவியு மெட்பூப்
பொருவிலா நாசிப் பண்பும் புத்தமு தொழுக வன்று
விரிசெழுங் குமுதம் போல விளங்கிய நலங்கொள் வாயும். (௨௭௬)

முழுமதிக் குவமை சாலு முகமதி யிடத்து முந்தி
எழுநிலாத் தோற்றந் தோற்ற மெனச்சொல்புன் னகையுஞ் சேரப்
பழுதில்செம் மணிகால் கந்திப் பான்மட லுண்டேற் கூற
வழுவிலா வுவமை யென்ன வழுத்துபாற் கழுத்தின் மாண்பும். (௨௭௭)

பொருந்தநோக் கினர்கை வாயிற் புடைத்தழு திரங்க வள்ளல்
திருந்திய சென்னி யேபோற் சென்னியொன் றியற்றி யீந்தான்
தெரிந்துநூல் பலவுந் தேர்ந்தோன் சிந்தைநோய் முழுது மாங்கே
இரிந்தழிந் தொதுங்கி யேக வேற்றனன் வியந்து சாற்றும். (௨௭௮)

பெருமைசேர் மயனோ வன்றிப் பிரமனோ பிரமன் றானும்
ஒருபொருள் போல வேறொன் றனுற்றுத லில்லா மான்பால்
அரியவ னீயே யென்று வவனிவிட் டகன்றான் கொல்லோ
உரைசெயற் கரியே னென்று வுவந்துரைத் தெடுத்துச் செல்வான்.

அப்பொழு தநீதி யெல்லா மடைந்தொரு வடிவு கொண்டே
இப்படி புரக்க வந்த தென்னலா மிளங்கோ வென்றும்
முப்பொழு துணர மைச்சர் முதுபுரோ கிதர்தற் சூழச்
செப்பரு மரிய ணைக்கட் சேர்ந்திரு மாந்தி ருந்தான். (உ௮௦)

இற்றைநாட் டிருந்து வானெஞ் சினிவரு கின்ற தாய
பிற்றைநாட் டிருந்து வானென் றெண்ணியே பிறியா துற்ற
முற்றுண ரமைச்ச ரேனோர் முகத்தினைக் குறித்து நோக்கிச்
செற்றமே பெற்ற வுள்ளத் தியன்மற் றிதனைச் சொல்வான். (உ௮௧)

முன்னவன் றன்னைப் பன்னான் முன்னரே கானிற் சேர்த்தேன்
அன்னவன் றலையை வீட்டி யங்கையிற் கொடுவந் தார்க்குப்
பொன்னொரு கோடி நல்கப் புந்திகொண் டிசைத்தேன் யாரும்
இன்னமுங் கொணரக் காணேன் எவ்வழி வதிகின் றானோ. (உ௮௨)

வினைபகை யென்றி ரண்டு மெலிந்தன வென்றி கழ்ந்து
நினைவுறிற் றீயெச் சம்போ னின்றொரு பொழுது நேர்ந்தால்
இனைவுற வருத்து மென்றே யிசைத்தனர் நீதி நூலோர்
அனையனை யழித்தா லன்றி யென்மன மாறா தென்றான். (உ௮௩)

ஆங்கவ னுரைத்த மாற்ற மவையுளார்க் கழல்வே லென்னத்
தீங்குறச் செவியிற் சென்று சிந்தையைத் திக்க நொந்து
பாங்கிலான் கொடிய னிந்தப் பாதக னவையை விட்டு
நீங்குத னெறியென் றுள்ளே நினைந்தன ரிருந்த காலை. (உ௮௪)

வேவர்க ளணியும் பூவுஞ் சித்திர நூலோர் தீட்டும்
பூவநேர் தலைகைக் கொண்ட புலவர்கோ னகரம் புக்கு
மாவலி யமனன் கோயில் வாயிலார்க் குரைப்ப வன்னார்
காவலன் றிருமுன் சென்று கழறுவான் கடுகிச் சென்றார். (உ௮௫)

அரசபூ பதியே தம்முன் னவன்சிர முறுகை யுற்றோன்
ஒருவனின் கோயில் வாயி லுற்றன னென்ன லோடும்
பெரிதக மகிழ்வுற் றின்னே பெயர்ந்தவற் றருதி ரென்று
வரவெதிர் நோக்கி நின்றான் மறலியை யனைய நீரான். (உஅசு)

பாருளோ ரெவருங் கண்டு பதைபதைத் தழுது விம்மிக்
காரினீ ரென்னக் கண்ணீர் களகள வுகுத்து நையச்
சோரிநீர் சொட்டுஞ் சென்னி தூக்கிய கரத்தி னோடும்
போரினே ரில்லான் முன்னர்ப் புகுந்தனன் புலமை மிக்கான் (உஅஎ)

கண்ணுறக் கண்ட பின்னோன் கல்லினுங் கடிய நெஞ்சம்
புண்ணுறப் புலர்ந்து நொந்து புழுக்கமுற் றயர்ந்து சாய்ந்து
மண்ணுறப் புரண்டு கண்ணீர் வாரியுட் குளித்து வாய்விட்
டண்ணலே யாசே யென்று வழுதுளங் குழைய லுற்றான். (உஅஅ)

ஐயகோ வினியென் செய்வே னுருயிர்த் துணைவா வென்பான்
பொய்ப்பினின் றலையிவ் வாறு போவதே யென்பான் பூவின்
மெய்மொழிக் கதுவோ நின்றன் மெய்மொழிக் கதனு லென்பான்
வையகத் தவர்கள் யானு மாய்குவன் காண்டி ரென்பான். (உஅகூ)

தலையெலாங் கைக ளாரத் தடவுவான் முகத்திற் சேர்ப்பான்
நிலமிசைத் தூணின் மீத்தன் னெடுஞ்சிரந் தாக்கி மீள்வான்
உலகில்யான் பிறந்த திப்பே றுறுவதற் கேகொ லென்பான்
பலபல புலம்பித் தேம்பிப் பதைந்துய ரளப்பர் யாரே. (உகூ0)

அவ்வழி னகரு ளாரு மமைச்சரும் பிறருங் கண்டு
கவ்வையிட் டழுது கண்ணீர் கலுழ்தரு முகத்த ராகி
வெவ்வுயிர்த் தயர்த்து விம்மி மெய்ந்நடுக் கெய்தி மாழ்கி
இவ்வகை செயலென் றெண்ணு திரங்கினர் புலம்பி னின்றார். (உகூக)

ஈசனிங் கிலேயோ வென்பா ரிவன்கொலோ துணைவ னென்பார்
பேசுவ தினி யென்னென்பார் பெய்யுமோ மழைதா னென்பார்
ஆசையை யாசைக் கீந்தோர்க் கருள்பொறை யன்பு பண்பு
நேசமா மன்றிச் சற்று நண்ணுமோ வென்பார் நைவார். (உகூஉ)

கரிபெற விரும்பித் தேவர் காவெட்டி யெரிப்பார் போல்
இரணியம் விரும்பிக் கோமா னிருக்கலை கொண்ட பேதை
விரவுமுட் பகைபோன் மென்பார் மிளிர்தவ மிதுவோ வென்பார்
அரகர வென்று கையா லானனத் தறைந்து விழ்வார். (௨௯௩)

இத்தனை தீங்குஞ் செய்திட் டேங்குவன் காண்மி னென்பார்
அத்தனே அரசே யெங்க ளாருயிர்த் துணையே யென்பார்
இத்தரை விடுத்து நின்பா லெய்துவோ மென்பா ரந்தோ
எத்தனை துயருண் டெல்லா மெய்திய திவர்பா லம்மா. (௨௯௪)

முழுமுர சொலியுஞ் சங்க முழக்குமே ரொலியு மாதர்
குழூட வொலியும் வீணை கூரிசை யொலியும் வேதம்
மொழிகுந ரொலியு மாக முகில்கட லொலியும் பின்னர்
அழுமொலி யொன்றே யுற்ற தங்கக ரிடையவ் வேலை. (௨௯௫)

முன்னவன் றலையைக் கொய்த முனைக்கடு வாளினாலே
என்னபுன் றலையை யுங்கொய் திடுவனென் றெழுந்தான் பின்னோன்
அன்னையி னுதர மொன்றி லவதரித் தவர்வே றாகித்
துன்னினுங் கடையி லன்பு தோய்வுறு தொழிவர் கொல்லோ. ()

கொய்யவாள் புனிக்கு வேந்தன் கொண்டதும் பிறவு நோக்கி
ஒய்யெனக் கனிக்கு வேந்த னுற்றுவாள் பற்றி நீக்கி
ஐயகே ளுனது முன்னோ னணிச்சிரம் போயிற் றென்று
கையற வெய்தே னஞ்சிர் கனிக்கிலாய் கரைதுங் கேட்டி. (௨௯௭)

நின்னா சிருக்கு நாட்டை நிகழ்த்துபேர் முதற்கொள் பாட்டை
முன்னொரு பணவற் கீந்து முதல்வனோர் புலவ னாகி
மன்னிய மதுரைச் சங்க வாணரான் மதிக்கப் பெற்றேம்
சொன்னவில் தமிழ்நூன் முற்றுந் துகளறக் கற்று வல்லேம் (௨௯௮)

செந்தமிழ்த் தெய்வத்தன்மை தெளிந்திலாய் முன்னக் கீரர்
பைந்தளைப் பொழிற்றென் கூடற் பட்டிமண் டபத்தார்க் காக
மூந்தவே யொருவன் வாளா மூடியமற் றொருவன் வாழச்
சிந்தைசெய் துரைத்த பாடற் றிறமுல கறிந்த தன்றே. (௨௯௯)

பற்பல பாடை மாட்டும் பரவுபன் னீதிநூல் சொல
விற்பனப் பெருமை காட்டி வியன்றமிழ்க் கவிதை கூறிப்
புற்படு துண்டஞ் செந்தேம் பொதிகனி யியச செய்த
அற்புத மறியா ருண்டோ வடுக்கலைக் கடுக்குந் தோளாய். (௱)

கடல்க்கரை கடப்புற் றாலுங் கதிரவன் வடக்குற் றாலும்
புடவிகீழ் மேலுற் றாலும் பொருப்பெலா நடைபெற் றாலும்
வடவைதான் பனியா னாலு மற்றது தியா னாலும்
திடமொடு நமது வாயாற் செப்புதல் மாறா தன்றே. (௱௧)

பட்டமா மரந்த ழைக்கப் பாடுவே மிதுவென் முன்னே
நட்டதோர் கல்லே யன்றித் தளிர்தளிர் கிளைமீக் கொண்டு
சொட்டுதேங் கனிக ளீயச் சொல்லுவே மரிதென் றொன்றும்
விட்டிலே மெதுவும் செய்வே மேலவர் நம்மின் யாரே. (௱௨)

நாமிருக் கவுநீ யஞ்சி நடுங்குவ தென்னை கையில்
தேமிருக் கவுமி னிப்புத் தேடுவா ருளரோ வாதி
யாமிருக் கறைந்த வாற்றா லரசுசெய் யண்ணன் சென்னி
காமுறப் பொருந்தும் யாமோர் கவிசொலுங் கணத்தி னென்றான்.

என்றவன் றாளில் வீழ்ந்த விளையவ னிருகை கூப்பி
முன்றவப் பயன்போற் போந்த முதுமொழிப் புலவ ரேறே
யின்றெனக் குரிய யாவு மீகுவ னாவி யேனும்
நன்றுமக் களிப்ப னண்ண லுயி ரருண்மி னென்றான். (௱௪)

என்னுமவ் வேலை சொல்வேந் திளையவ னம்முன் னாவி
தின்னுமே லவற்கு மோலி சூட்டிமுன் போலன் பாக
மன்னுதி கொல்லோ வென்ன வள்ளலீ ரெதுசொற் றாலும்
அன்னதென் பணியா மென்று வன்பினுக் கரிதொன் றுண்டோ. ()

பின்னவ னனையகூறப் பெருந்தமிழ்ப் புலவ ரேறு
கன்னல்கல் லானை யுண்ணக் கடைக்கணித் தருளுஞ் சித்தர்
பொன்னடி மலரைப் போற்றிப் புகழ்ந்துகை தலைமேற் கூப்பி
என்னையாள் பனுவ லாட்டி யிணையடி யிறைஞ்சி யேத்தி. (௱௬)

மெய்த்தலை வள்ள லாக விளங்கிய குமண நாம
உத்தமன் றிடச ரீர முறுசிரஞ் சீவி யாக
வைத்தருள் புரிமி னென்ன வனைந்தபல் கவிதை பாடி
இத்தலை பொருத்தி மீள்வ லெனவிரைந் தகன்று சென்றான். (கூ.)

சென்றுதா னகத்துச் செங்கைச் சென்னியை மறைத்து வைத்து
நன்றென விளவல் மாட்டு நணுகிநம் முன்னோன் றன்னை
மன்றலந் தெரியற் றோளாய் வனத்திடைப் புகுந்து காண்டி
என்றசொற் செவியிற் பெய்தா னின்னமு தருத்தா லென்ன.

அடம்பயி லரசரொரு மடணன்றன் னாகத்தின் மேன்மேற்
படர்ந்தெழு களிப்பின் மூழ்கிப் பருப்பத மெனவு நாணத்
தடம்புயம் பூரிப் பெய்தித் தனிமுக மலர்ச்சி மேவிக்
குடம்பையி னடைந்த தாயைக் கூடிய பார்ப்பை யொத்தா(உகூ)

ஆடுவன் பாடு வன்னென் னாவியைப் பெற்றே னென்பன்
கூடுவன் பிரிவன் போவன் குதிப்பன்பின் வருவன் றன்னைத் ன்
தேடுவன் சிரிப்ப னுள்ளஞ் செருக்குவ னவர்க்குஞ் செங்கை
சூடுவன் றுதிப்பன் நிற்பன் றோத்திரம் பலவுஞ் சொல்வன். (()

இன்னதான் செய்தா னென்ன விசைக்கொணு மகிழ்ச்சி யாங்கள்
தன்னது விருப்பின் மிக்குத் தான்குடித் தவனே யாகி
முன்னூறு புலவன்பாத முளரியம் போதின் வீழ்ந்து
பின்னெழுந் தன்பி னோக்கிப் பெருந்தமிழ்ப் புலவ ரேறே. (கூகக

எனதுட லுயிர்பொன் சுற்ற மெய்தி வாழ்வோ டெல்லாம்
உனதெனப் புரிந்தா யானிற் குறுற்றமோர் கைம்மா றுண்டோ
அனாதற வெண்ணி லென்போ லறிவிலா ரில்லை யீசன்
தினமருள் புரிதற் கியாரே செய்குவர் கைம்மா றையா. (கூகஉ)

யாவுநீ கொடுத்தா யேனு மென்னுட னிணையி லாத
கோவுறை கானத் தெய்திக் கொற்றவற் கூட்டி வந்து
மேவியிவ் வரசு கொள்ளும் விதமின்னே புரிதி யென்றான்
எவரு மினைப வாறே யிறைஞ்சின னவனு நேர்ந்தான். (கூகங)

வேறு

எழுந்தனபல் தூரிய மெழுந்தனபல் காளம்
எழுந்தனபல் சங்கின மெழுந்தன பதாதி
எழுந்தனபல் வாசிக ளெழுந்தனப னாகம்
எழுந்தனபல் தேரின மெழுந்தனபல் குடைகள். (௩௧௪)

கவரிக ளெழுந்தனபல் காவல ரெழுந்தார்
துவரிதழ் செறிந்தபல தோகைய ரெழுந்தார்
இவரிவ ரெழுந்தனர்க ளென்பதெவ னாரே
அவரவர் கொளும்பயனி லாசைமரு வாரே. (௩௧௫)

முன்னுறுவர் பின்னுறுவ ராகவவர் மொய்ப்பார்
அன்னவர்கள் பின்வருவ ராய்விட நடப்பார்
என்னவிசை மானுமிவ ரேதும்விசை யென்றால்
மின்னலுறு வேகமதின் மேலும்விசை யாமால். (௩௧௬)

வந்துதிக ழக்கிரியின் வள்ளலுறை காணும்
அந்திலணு குற்றன ரருட்கடவுள் பாதம்
சிந்தையி னிருத்திவளர் தெய்வதரு வேயாம்
எந்தைதிரும ணப்பெரும னென்பவன்மு னுற்றார். (௩௧௭)

தம்பிவினை யாளரொடு சார்ந்தவர்கள் யாரும்
அம்புவியின் வீழ்ந்தவர்க ளாகியவ னின்றான்
செம்பத முடித்தலை சிறப்புற வணிந்தார்
கும்பையெதிர் கண்டுபுகழ் கொண்டதிற லோனும். (௩௧௮)

ஒவ்வொருவ ருக்குமிவை யுற்றவுப சாரஞ்
செவ்விதி னுரைத்தருகு சேர்த்தியொரு மித்தே
இவ்வயி னடுத்தவகை யென்னென விசைத்தான்
அவ்விய மொழித்ததிற லண்ணல்பின் வழுத்தும். (௩௧௯)

வேறு

தெளியாது சிறியேன்செய் தீமையெலாம் பொறுத்தருளி
ஒளியாரு மணிமுடிகொண் டுலகமெலாந் தனிபுரந்து
வெளியாம்பொரு ளறிவேனு மிக்கபல முதியோருங்
களியாக வுயிர்வாழக் கடைக்கணித்துக் காத்திடுவாய். (௩௨௦)

தெரியாமற் சிறியோர்கள் செய்தபிழை யத்தனையும்
பெரியார்கள் பொறுப்பதுவே பெருந்தகையாம் பெருந்தகையோய்
அரியாளும் பேரணையி லன்றியொரு புன்றலைய
நரியாளும் பான்மையவே நானிருந்து கோண்டாடத்தல். (௩௨௧)

நினைக்கொல்லற் கியன்றவித நினைக்குந்தோ றென்மனமே
எனைக்கொல்லு மெனிற்பின்னை யென்னெடுத்துப் புகன்றிடுவேன்
மனத்துன்னி றப்பினுயிர் மாய்ப்பேனென் றழுதிரங்கிப்
பொனைப்பன்னும் பூம்பாதப் போதுபற்றி வீழ்ந்தனனால். (௩௨௨)

கவிவேந்து முதியாருங் கசிந்துருகி யவைபுகன்றார்
தவவேந்த னவர்செய்கை தனைநினைந்து தம்பியையுங்
குவிவேய்ந்த கரதகரையுங் குறித்தருளோக் கஞ்செலுத்திப்
புவிவேந்த னிருந்தபொறை நீக்கிக் களிக்கின்றேன். (௩௨௩)

விலங்கொடித்து விடுத்துவந்தேன் மீட்டுமது வேட்பனோ
நலங்கொடுக்கு மமுதுண்போ னஞ்சருந்தப் புகுவானோ
புலங்கொடுக்கும் பேரறிவீர் புகல்வதுதா னழகாமோ
இலங்கொடுக்குஞ் சுகத்தவத்துக் கெட்டுணையு மிணையாமோ. (௩௨௪)

எம்பிமுன மொப்பிழையு மியற்றினனென் றெண்ணுகிலேன்
பம்பியிவண் புரிவதுதான் பார்த்த கொடுந்துயராம்
கம்பமத கரியனையான் காத்தலையுற் றிடயானும்
இம்பருறு காத்தலையுற் றிருக்கவரந் தருதிரென்றான். (௩௨௫)

கேட்டமன நீநடுங்கிக் கெழுமுவகை யோடுவந்த
நாட்டவர்க ளனைவருந்த நாட்டவழி நீரொழுக
மீட்டுவரா வெனின்யாமு மீளமிங் குடனிருந்து
வாட்டியுயிர் விடுப்பமென்றார் வாணர்பிரா னிதுபுகல்வான். (௩௨௬)

விளியாது தினந்தினமு மீதோங்கப் புகழ்வளர்க்கும்
அளியாரும் பெருங்கருணை பரசேசீ யெவ்வெவர்க்கும்
ஒளியாது கேட்டவெலா முவப்பினொடு கொடுத்தியன்றே
களியாரு மலரலங்கற் கற்பொருவுந் திணிதோளாய. (௩௨௭)

நின்றலையென் றலையாக நினக்கென்னை சுதந்திரமென்
நன்றலையின் முடிபுனைய நான்கருதிற் றடையுளதோ
பொன்றலையில் புகழ்மௌலிப் பொன்றலையாய் மறுத்துரைத்தல்
என்றலைநீ கற்றறிவ ணெவரிடத்தி லெனவிசைத்தான். (௩௨௮)

காவலனு முதுபுலவன் கட்டுரையு மமரர்தொழுந்
தேவனருள் விளையாடற் செய்கையுந்தன் மனத்துன்னி
ஆவதிது வேயாயின் ஆகுகவென் றருள்புரிந்தான்
ஓவியந்தா னுயிர்பெற்றா லொத்தெழுந்தா ரனைவோரும். (௩௨௯)

ஆடுவா ரதக்கரிப்பி னளவையறி யாராகிப்
பாடுவார் நெடுந்தடந்தோட் பார்வேந்தன் பாதமுடி
சூடுவார் தொழுதெழுவார் தோத்திரங்கள் சொலியொருங்கு
கூடுவார் கொண்டமகிழ் குறித்துரைக்கக் கூடுவதோ. (௩௩0)

ஏழிரண்டு மீரிரண்டு மென்றபல வாச்சியமுஞ்
சூழிநெடுங் கரவரையுந் துணைபரியும் வீரர்களும்
பாழிபொலி யிடுதலொடு பாவலரும் வேதியரும்
வாழியென வேத்தொலியு மாலொலிக்கு மேலொலிக்கும். (௩௩௧)

வேறு

இவ்வகைபல் லியங்கலிப்ப வேழுயருங் குஞ்சரமீ திறையை யேற்றிச், செவ்விபெறு தமிழோனை முன்னிருத்திப் பின்னவன்பின் சேர்ந்து மேவி, அவ்வவருக் கேற்றவிதத் தவரவர்க ளருகாக வணுகிப் போதக், கௌவைநெடுங் கடற்புவிமான் களிப்புறத்தன் னுமநகர்க் கண்ணுற் றனனல். (௩௩௨)

மதகரியொன் றணித்தாக வருவதன்முன் மணியோசை வந்தணுங் கோத, உததியுடைப் புடவியவ ருயிர்களுக்கோ ருடலாகி யுய்யத் தாங்குஞ், சதமகனோர் பாணர்பசித் தரியலனுங் குமணனகர் சார்வா னுற்ற, அதையறிந்த திருநகரத் தவர்கணக ரலங்கரிப்பா னமைந் தார் மன்னோ. (௩௩௩)

வேறு

பித்திகைத் தலங்க டோறும் பெருஞ்சுதை தீற்றி யாண்டுஞ்
சித்திர மெழுது வார்கள் செழுந்தரை யெங்குஞ் சாந்தால்

ஒத்திற மெழுகித் தெற்றி யுழைச்செழுங் குங்கு மத்தான்
மொய்த்தநற் கோல மப்பேர் மொழிவதற் கேற்பச் செய்வர். ()

பாலிகை பரப்பி வைப்பார் பசுந்தழை விரிந்த வுச்சிச்
சாலுநீர் நிறைந்த பொன்னங் தசும்புமே திகையிற் சேர்ப்பார்
மேலுலாம் பூகந் தோகை விரிதலை யரம்பை யெல்லாக்
கோலமா ரெழுக்க டோறுங் கூட்டுவார் நாட்டுவார்கள். (௫௰௫)

வேறு.

வாயினெடுந் தோரணங்கண் மாட்டுவார் தொங்கல்பல வதையிற் சேர்ப்பார், பாயமணி மறங்கினடைக் காவணமு மதிற்கமுகம் பாளை தென்னை, மேயபழக் குலையினமும் பெண்ணைநெடுஞ் சரமுமணி விதத்திற் கோப்பார், மீயுயர்வி தானமும்பொன் மணியினமு மமைத்தழகு விளங்கச் செய்வார். (௫௰௬)

மாமலரும் பனிநீரு மிகத்தெளித்துப் புழுதியெலா மாற்றுவார்கள், காமர்மலி பதுமைநிரை விளக்கமைப்பார் கமழ்தேத்தார் கட்டிக் கோப்பார், நாமநவக் கோள்களையுஞ் சிறைபுரிந்த விதமிதென நவிலு மாறு, தோமில்பல மணிச்சரங்க டேக்குவார் மனமகிழ்ச்சி தேக்கு வாரால். (௫௰௭)

ஒவ்வொருவ ராய்த்தமது வேந்தன்வருங் களிப்பையெடுத் துசாவு வார்பின், அவ்வவர்கண் மாதரொடு புனனீராய்ந்து புதியவுடையணிகள் வேய்ந்து, செவ்விபெறு சந்தவகை தீற்றியெதிர் நோக்கினராய்த் திகழுங் காட்சி, இவ்விதமென் றிசைப்பதெவன் மாடமெலா முணக்கூட மென்ன லாமால். (௫௰௮)

ஐந்தருவு மிருநிதியு மாமணியுஞ் சுரபியுந்தெள் ளமுதும் யாண்டும், நந்தலிலாப் பலதேவர் குழுவுமெலா மொருங்கெய்தி நண்ணியாங்கே, வந்தனனெம் பெருங்கவிகை மகராஜ னெனச்சின்ன வகைகளார்ப்பச், சந்தமலி கோக்குமணன் வந்தடைந்தான் றன்பேரூர் தன்னை மாதோ. (௫௰௯)

வேதியரு முதியவரும் விரும்பியடுத் தாசிமொழி விளம்ப வன்னார், பாதமலர் தனைவணங்கிப் பணியணிந்த நீலகண்ட பரம வேத,

நாதருரை சினகரத்துக் கோபுரத்தை யெதிர்வணங்கி நல்லோர் சுற்றிப், போதநாட்டங் ஐங்கரனை யறுமுகனை யெழுமகிழ்ச்சி பொலியப் போற்றி. (௫௪௦)

போதுறையும் வேதியற்கு மீதுறையு மூடுபெதிக்கும் புனித நாகிர், கோதகல்பன் முனிவருக்குங் கொடுத்தவருண் மடுத்துறுமெண் குணத்தி னனை, ஆதிநட ராஜர்திரு வடிமலரை முடிமலரா வணிந்து போற்றிப், பூதிதரும் பானிறத்துப் பூதிதரப் பாலமுறப் பூசிப் போந்து. (௫௪௧)

தாதிவருங் குழலுமையாள் பதம்பணிந்து தண்டியுடன் சயிலாதிக்கோன், பாதமுறைப் படிவணங்கி யடம்புரியு மிடங்கருபிர் படுக்கப் போந்த, தீதகன்ற கரிவரத ராஜருரை திருக்கோயில் சேர்ந்து மாயன், சீதமலி செழுங்கமலத் திருவடியைச் சேவித்துத் தெரிசித்தேத்தி. (௫௪௨)

பெருத்தவினை யனைத்தினையுந் தீர்த்தமெனத் தீர்த்தமெனும் பிரசாதத்தை, வருத்தமற வாங்கியுண்டு சிரந்தெளித்துப் பெருமகிழ்ச்சி வயத்த னாகிக், கருத்துளவ மாலகற்றுந் திருத்துளவ மாலையிரு காதுங் கொண்டு, தரித்தமுடி யினும்விளங்க விரித்ததிரு வடிசாத்துந் தகவும் பெற்று. (௫௪௩)

திருக்கோயில் வலம்புரிந்து புறம்போந்து திருமதிலைச் சேவித்தேத்தி, உருக்கார்வ முடன்சூழஞ் சுற்றமுட னரமனைப்பா லுற்றுத் தெய்வ, மருக்காலு மலராதி மங்கலங்கள் பலபுனைந்து மணியும் பொன்னும், பெருக்காரு மரியணைமேல் வலாரியென வீற்றிருந்தான் பெரியோர் வாழ்த்த. (௫௪௪)

மங்கலவாத் தியமுழக்க வானவர்பூ மழைபொழிய மகதர் பாட, எங்குமுளார் ஜயஜயவென் றேத்தெடுப்ப விளங்குமண் ணிய வாங்கித், துங்கமுறு தமிழ்வேந்தன் றிருக்கரத்தான் மணிமுடியைச் சூட்டத் தாங்கி, அங்கணிருந் தரசுசெய்தா னவரவர்க்குத் தகுவரிசை யளித்து மீந்தான். (௫௪௫)

சுற்றவர்தம் பெருமானைக் கரம்பிடித்துப் பொருளனைத்துங் காட்டியின்னன், உற்றபொருளனைத்தையுநீ ருடையீரா யிச்சைவழி யுய்ப்பீரென்ன, மற்றவனீ கொடுப்பதுவே சாலுமெனக் குமணனுங் கைமலரான் வாரித், துற்றவொளி மணிக்குவையு நிதிக்குவையும் பொன்னுடைத் தொகையு மற்றும். (௧௪௬)

கல்விவலோன் போதுமிதே போதுமெனப் பலபலகாற் கழறகத் தந்து, வல்வலிசேர் மதமாவும் பாய்மாவு மேவலரும் வரிசைக் கேற்ற, நல்விருதும் பலகொடுத்துச் செலவொழிக்க முடியாதாய் நாவல்லோன்பின், சொல்வரவே முடிநடந்து விடைவாங்கித் திரும்பிவந்து சூழல் சேர்ந்தான். (௧௪௭)

முடிவேந்த ரடிதாழ்ந்து முறைமுறையே திறையளக்க முன்னீராடைப், படிதாங்கி மன்பதைகளின்புறப் பல்வளமும் பல்கப் பாவோர், குடிதாங்கி யருள்குமணக் கோமானும் பின்னவனுங் குறிக்குந் தன்மைக், கொடிதாங்கி வாண்முகத்துக் கிருவிழிபோற் குமணபுரி தலைவ வாழ்ந்தார். (௧௪௮)

உடலுயிர்போன் மணியொளிபோன் மலர்மணம்போ லிருவர் மன மொன்றே யாகக், கடலினிடை யணைவகுத்த ராகவனும் பரதனுமுன் கருத்தொன்றாகிப், புடவிபுரந் திருப்பரிவர் போலவென வுலகமெலாம் புகன்று போற்ற, நெடியவனு மிளையானு முளமகிழ்ந்து புவிபுரந்தார் நெடுநாண் மனமே. (௧௪௯)

வேறு.

மன்னவர்செங் கோல்வாழ்க மழைபொழிக வளம்பல்க
மன்னுயிர்கள் மீதாங்கு நற்றவமே கனுஞ்செழிக்க
இன்னசரித் திரமனைத்தோர் செல்வரு மின்புறுறப்
பண்ணுதிரு நீற்றுநெறி பார்முழுதும் பரவுகவே. (௧௫௰)

அக்குமண னேயிவனென் றவனியெலாஞ் சொலற்கேற்ப
இக்கவிநூல் தனக்குரிமை யெய்துபெரும் புகழாளன்
முக்கனியின் சாறுகமழ் முறைசைநகர் வாழ்மகிபன்
தக்கபெருந் தகையெங்கள் சண்முகமால் வாழியவே. (௧௫௧)

குமணசரித்திரம் முற்றிற்று.

குமரக்கடவுள் திருவடிகளே சரணம்.

83

உ

குமரன் துணை.

குமணசரித்திர அரும்பதவுரை.

1. புயங்கமுனி - பதஞ்சலிமுனிவர். புலிக்காலன் - வியாக்கிரபாதர். ஐந்துதொழில் - சிருட்டி, திதி; சம்மாரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம். ஒருத்தல் - யானை, இது யானைமுகத்தையுடைய விநாயகரை யுணர்த்தும். ஒருவன் - ஆட்டுவாகனமுடைய முருகபிரான், ஒரு - ஆடு. கருத்தினிடைத் தோன்றலும், அவற்கண்டு ஒருகால் வணக்கங்கொள்ளலும் இருவர்க்கும் பொது.

2. துமித்திடல் - துண்டித்திடுதல்.

3. வேந்தன் - சண்பகமாறன். அயிர்ப்பு - சந்தேகம், கூந்தல்மணம் இயற்கையோ செயற்கையோ என்பது. திருக்கவி - "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்னுங்கவி.

4. அரி - சோமசூரியாக்கினி மூன்றையு முணர்த்தும். முளரி - அக்கினி. கோதை - சேரன்.

5. பாணன் - பாணபத்திரன். உதியன் - சேரன். உயர்பா - "மதிமலி புரிசை" என்னுங்கவி. வடதிசையோன் - குபேரன்.

6. கடு - விடம். உடு - நக்ஷத்திரம்.

7. தாலம் - பூமி. கீழ் - கிழக்கு. மேல் - மேற்கு.

8. இடங்கர் - முதலை.

12. மாதங்கம் - யானை, அழகியபொன். வாக்குதிரை-தாவுங்குதிரை, வளைந்த அலை. இரதம் - தேர், சுவை. காலாள்கையுற்று - பதாதிகைக்கொண்டு, கால்வாய்களை ஆட்சியுற்று. சங்கடுப்ப - சங்கவாத்திய மடுக்க, சங்குகளடுக்க, எனச்சிலேடைப்பொருள்கொள்க.

14. இருமாதுலர் - விட்டுணு, இந்திரன். இவுளிநதி - குதிரையாறு.

16. அரண் - காவல். முரண்-வலிமை.

17. பரிதி - சூரியன். தேயு - அக்கினி.

19. சாளம் - ஒழுங்கு. கோ - ஆகாயம். தாரகை - நக்ஷத்திரம். நாப்பண் - நடு. தவளம் - வெண்மை. கோது - குற்றம். (களங்கம்) தரளம்-முத்து. சுலவின - சுற்றினவாகி. தயங்கி - விளங்கி.

20. காரணம் - முடிக்கப்படுதலையுடையது. காரண இடுகுறி - காரணங்கருதும் பொதுத்தன்மை நீக்கித் தனக்கே யுரிமையாக்கிக் கொள்ளல். கோள்கள் - நவக்கிரகங்கள். பரித்து - தாங்கி.

21. ஆதவன் - சூரியன்.

24. தும்பிகள் - திக்கஜங்கள். பொருப்பு - மலை.

25. அஞ்சு - ஐந்து, அஞ்சுகின்ற. ஆ ------ பசு, ஆச்சரியம். கடனண்ணிப் பயங்கொள்ளல் - கடலையடுத்துப்புனல்கொள்ளல், கடன்வாங்கிப்பயப்படல். மலர் - பதுமநிதி. பற்பம் - தாமரை, சாம்பல். சங்கம் - சங்கநிதி. பணிலம் - சங்கம், (பண்ணிலம்) செய்தோமில்லை.

26. இரவி - சூரியன். ஒன்னலர் - பகைவர்.

28. பிறங்கி - விளங்கி. கன்னல் - கரும்பு. நல்லார் - பெண்கள். வேட்புற - விரும்ப.

29. மருவலர் - பகைவர். தரணி - பூமி. இது ஆகுபெயராய் மக்களையுணர்த்தும். சேய் - பிள்ளை.

30. அழுக்காறு முன்னனாலு - அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் என்பன.

31. வையம் - பூவுலகம். புணரி - சமுத்திரம். சையம் - மலை. மாதவன் - அகத்தியமுனி. இம்முனிவர் கையில் சமுத்திர முழுதுமடங்கல் போல் மந்திரக்கிழவர் மனத்தில் நீதிநூல்கள் முற்றுமடங்குதல் குறிப்பித்தமைகாண்க.

32. ஆர்கலி - சமுத்திரம். நால்வகைச் சேனைகளும் புறப்படையாகவும், நீதி அகப்படையாகவும் கொள்ளலால் வன்திறலோன் என்பது காண்க.

34. மோதல் - போர்செய்தல். ஓதல் - கற்றல். வேட்டல் - விவாகஞ்செய்தல். கோறல் - கொல்லுதல்.

35. அலக்கண் - துன்பம். இக்கவிக்குப் பொருள்கொள்ளுங்கால் "மாநிலங்காவலனாவான்" என்னும் பெரியபுராணப்பாட்டைப் பார்க்க.

36. இன்னல் - துன்பம். பந்தம் - கட்டு. பணிக்கும் - கட்டளையிடும். செம்மல் - அரசன்.

47. குமணன் என்பதை கு மணன் எனப்பிரித்து உலகில் (புகழாகிய) மணத்தைப் பரப்பியவன் என்று கொள்க.

48. 1 கிளை - கொம்பு. 2. கிளை - (கிள்ளை) கிளி. 3. கிளை -(கிள்ளை) குதிரை. 4. கிளை - சுற்றம். 5. கிளை - மூங்கில். 6. கைக்கிளை - ஒரு தலைக்காமம். இளையான் - இளையவன். இளையான் - இளைக்காதவன் இளங்குமணன் - குமணராஜன் தம்பி, இவனையே பிற்காலத்து உலகவழக்கில் அமணன் எனக் கூறுவர்.

49. இமிழ் - எழுகின்ற. திரை - கடல். நன்மணம் - கவிதாகன்னிவிவாகம். அமணன் - மணமில்லாதவன். அரிக்குருளையேறு - ஆண்சிங்கக்குட்டி.

50. ஒரு - ஒப்பற்ற. பணத்தணை - படப்பாயல், சர்ப்பசயனம். மதியெனுமதியினை மதியா - புத்தியென்கிற சந்திரனை மதியாமல். இருபணத்துவம் - லோபம்.

51. "பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகச்செய்யும் பொருளல்லதில்லை பொருள்" என்னுங் குறளைக் கவனிக்க.

52. மாற்றலர் - பகைவர். அனுக்கம் - அச்சம். புரவலர் - அரசர். குழாம் - கூட்டம். "பொருள்தனைப் போற்றி வாழ்" என்ற முதுமொழியைக் குறிப்பித்தமை காண்க.

53. புரிவு - அன்பு. இல்பாடு - தரித்திரம். அறிவினும் என்ற உம்மை வயசினும் இளையனுதலுடன் எனக் குறிப்பித்தலால் இறந்தது தழீஇய எச்சம்.

54. முனை - கூர்மை. முன்னவன் - மூத்தோன். முன்னவன் - மூன் அவன்.

55. கந்தரம் - மேகம். கவின் - அழகு. கரியன் - இந்திரன்.

56. இயக்கர்க்கிறையவன் - குபேரன். வங்கம் எய் வாரி - நாவாய் பொருந்திய கடல். மாந்தும் - உண்ட.

57. புணரி - கடல். தணவிலா - நீங்காத. பணி - பாம்பு. வனசம் - தாமரை. மாயன் - கிருட்டிணன்.

58. அலகு - அளவு.

59. பீழை - குறைவு. கொம்பர் - கொம்பென்பதன் போலி.

60. நேயம் - நெய். பலம் - பழம். துன்னிய - நெருங்கிய. தருவி - தேடி. அகலும் - நீங்கும். "ஆகா தெனினு மகத்துநெய் யுண்டாயிற் போகா தெறும்பு புறஞ்சுற்றும்" மென்னுங் கவியைக் குறிப்பித்தது காண்க.

61. மேதகவு - பெருமை. நேரலார் - பகைவர்.

62. தருப்பதி - இந்திரன். திவசன் - சூரியன். சேய் - கர்ணன்.

75. அகன்ற - நீங்கிய. மடன், இடன், தடன் என்பன போலி. சலதி - கடல்.

78. செல்வம் - போயவிடுவோம். வெறி - தேன். தொடையல் - மாலை. வெறுக்கை - வெறுத்தல்.

79. ஞான்று - காலம். அவனி - பூமி. சந்ததம் - எப்பொழுதும்.

80. கழிபெருமை - மிக்கபெருமை. கோபதி - இந்திரன்.

81. மந்திரி - குபேரன். முடியாத - கெடாத.

84. கடுக்கை - கொன்றை. உருமொலிக்கும் - இடிமுழங்கும்.

85. முழுமனிதர் - பூரணமானிடர், மூடர்.

87. பொறி - அறிவு. காம் - ஒளி. அறிவிலாதவர் - அறிவில் ஆதவர்.

88. புலவர் - அறிவுடையவர்.

90. தசத்தலையான் - இராவணன். கணம் - கூட்டம்.

91. நான்மருப்பு - நாலுகொம்பு. மரு - வாசனை. விலிற்றும் - கொட்டும். தேம்பியது - வாடியது. கடன் - களிறு. எறும்பி - யானை.

96. பாத்திட்டான் - பகுத்திட்டான். கார்த்தபம் - கழுதை.

97. மடுத்து - நிறைந்து. இனைபவர் - வருந்துபவர்.

98. அராக் கொடியன் - துரியோதனன். அங்கர்கோன், கர்ணன்.

99. பாக்கள் - பாடல்கள். பாத்திரம் - பாடற்றன்மை. (தகுதி) நோனார் - தவஞ்செய்யார். நொய்தினில்-எளிதினில் - எளிதில். விரைவில்.

102. மழுங்கோள் - சுக்கிரன். புட்கரம் - அந்தரம். புயல் - மேகம். மதிதயன் - சந்திரதயன், கன்னேசி நாட்டுவேந்தன், சந்திரமதியின் தந்தை.

105. கடையில்-முடிவில். சரதம், உண்மை. நித்தன் - அழியாதவன், நடராஜன். உம்பர்கோன்-இந்திரன்-

106. மேதினி - பூமி.

107. பொன்றும் - அழியும். ஆதுலர் - இரவலர், வறியர்.

108. நமனார் - இயமன்.

109. நிறை - கற்பு.

110. அகழ்தரு - தோண்டப்படுகின்ற. சவி - ஒளி.

112 தனியாழி-ஏகசக்கரம். சங்கம் - கூட்டம்.

114. இரணியம் - பொன் - மன்று-சபை. குனித்த - நடித்த. சான்று - சாட்சி.

115. இளத்துவனே - சொல்வனே. கெழு - விளங்கிய.

117. கன்றுதல் - வருந்துதல். துன்றிய - நெருங்கிய.

119. புரிவு - அன்பு. சிறார் - மக்கள்.

121. வடி - கூர்மை. முறுவல் - பல். நும்பி - உன் தம்பி.

122. காதகன் - கொலைகாரன். கவிகை - குடை.

125. வல்லியங்கள் - புலிகள்.

128. இலகுபதி - விளங்கிய அரசன். திலகர் - சிறந்தவர்.

129. மாசிலிகள்-மனவலியில்லாதவர்கள். பொருவதற்கு-யுத்தத்துக்கு.

130- குப்புற்று - தலைகுனிந்து. வயம் - வெற்றி. செப்பம் - மேன்மை.

132. பரிபவம் - மானபங்கம். அலங்கல் - மாலை.

135. ஆற்ற - செய்ய. வாளாதுறல் - சும்மாவிருத்தல்.

136. இனை (இன்னை) — துன்பம்.

149. கனல் - வடவாமுகாக்கினி. இது வடவை யென்னுங் குதிரை முகத்திற்றோன்றுவதாதலினிப் பெயர்த்தாயிற்றென்பர்.

152. சந்தாபம் - உருப்பம். தாலம் - நா.

155. வனம் - காடு. நிரை - பசுக்கூட்டம். வனம் - துளசி.

158. கண் அகல் - இடமகன்ற. மாகம் - ஆகாயம். உகுப்ப - சொரிய.

159. மடத்தலை மாதர் - இளமைப்பருவ முதற்சாதிப் பெண்கள். ஆலுவ - ஆடுவன. படத்தலை - படத்தினிடை.

162. பாழி - பருத்த.

165. பாசடை - பச்சிலை. பில்குதுளிக்கின்ற.

166. மல் - வளம்.

168. துளக்கிலா - அசையாத. நீப்பது - நீக்குவது.

169. மருகனை - மருமகன் என.

170. மாகமீ நிரைத்த - ஆகாயத்தின் மீது வரிசைப்படுத்திய. மூண்டகத்து அடை - தாமரை இலை. மரீஇயது-மருவியது. வேட்டம்-மணம்.

172. செறித்து - நிறைத்து. நாற்றிய - தொங்கவிட்ட. ததைந்து - நெருங்கி. தண்டலை - சோலை.

173. ககனம் - ஆகாயம். நண்பகல் - நடுப்பகல்.

174. அருணம் - சிவப்பு. நாந்தகம் - வாள். தேமலிகூடு - தேன்கூடு. பரிசலை - கேடகம். நாமுற - அஞ்ச. கனிர் - குளிர். கொண்மூ - மேகம். கொற்றம் - வெற்றி. குன்றம் - மலை.

175. குறுகுவான்-வருவான். வேட்கை - ஆசை. பிறங்கல் - மலை.

176. நளினம் - தாமரை. தவிசு- ஆசனம். புங்கம் - உயர்வு. கற்றவர் - மலை வில். காகுத்தன் - விட்டுணு.

178. அளிமுரல - வண்டு பாட. நனை - அரும்பு. கஞலிய - நெருங்கிய பொதும்பர் - சோலை.

179. காளம் - எக்காளம். அம்போருகம் - தாமரை. கிசலயம் - தளிர்.

181. மதுபம்-வண்டு. சோதரன்- உடன்பிறந்தோன்.

184. கணி - சோதிடம். கூவி - அழைத்து. கடிகை-நாழிகை, முகூர்த்தம். பணி - பாம்பு. குடம். உச்சி.

185. வேலை - சமயம். ஈண்டி- நெருங்கி. பெருமிதம் - கருவம்.

188. மல்லல் - செழிப்பு. செகுப்பல் - சங்கரிப்பேன். உருத்து - சினந்து. சூழ்ச்சி - யோசனை.

192. எல்லி-இருள். எல் - பகல். வல்லியம் - புலி. மதமலை - யானை. அறகு - சிங்கம். செல் - மேகம்.

193. அடுதொழில் - சமையல்வேலை, உணாக்கள் - உணவுகள்.

194. பரிமா - குதிரை. கைமா- யானை. மாழை - பொன். பருக்கை- பருமணல். பரிவு - துன்பம். கணிப்பிற்று - அளவினது.

196. சாகம் - இலைகள். உவகை - மகிழ்ச்சி வீகை - சாதல்.

197. நட்டவர் - சிநேகர். கதுவு- பொருந்திய. துனி - பயம். தும்பை பூணல் - போர்க்கோலங்கொள்ளல்.

198. பாந்தள் - பாம்பு. வயவர்- வீரர்.

205. மடி - சோம்பல். முளரி - தீ. ஓதை - முழக்கம்.

206. மாயாவி-மாயமான். குரல்-ஓரணி. சிஞ்சகம்- அசுணம்.

208. அனூர் - துன்பம். செவியிலார் - செவிடர்.

209. தொல்லையிறைவன்-பண்டை வேந்தன் (குமணன்.) கால்-காற்று. புரவு - காத்தல். பிணையவன் - (பின்னையவன்) தம்பி.

212. காம் - ஒளி. கவணம்-பொன். கவற - வற்ற.

214. தகை - பெருமை. கூரம்- பொறுமை.

215. பொறை - சுமை. கோப்பு- கோவை.

219. நிம்பம் - வேம்பு. துன்னி- நெருங்கி. கணம் - கூட்டம்.

220. முருந்து - மயிலினிறகடி முள். பாரதி - சரசுவதி.

221. தோம் - குற்றம். காமர்- அழகு. கதுவ - அடைய.

237. பறவைவேந்தன் - கருடன். கயவாய் - கரிக்குருவி. கொடி - காக்கை.

241. விருக்கம் - விருக்ஷம்.

242. ஆழி - கடல். உறீஇ- உற்று.

246. புள்தியங்குறு - பறவைகளும் மயங்கும்படியான. பெட்டு - விரும்பி.

250. பீடு- பெருமை. அமையம்- சமையம்.

241. மிடி - தரித்திரம். தனம் - பொன். கலி - வறுமை. வீட்ட-ஒழிக்க.

252. புகறல்-சொல்லுதல். கோள்- கொள்ளுதி.

257. தரணிபர் - பூபாலர். உவப்புறுது - அழியாது. ஓம்ப - காக்க.

266. நுவலரு - சொலற்கரிய. உள்ளி -நினைத்து.

267. வேய்ந்த - சூடின. தாரும் - மாலையும். வினை - தொழில்,

270. ஆற்றி - செய்து. இன்னே- இப்பொழுதே. ஓமென்று - சரியென்று.

271. துவட்டர் - கம்மாளர்.

272. விறல் -வலிமை.

273. வாரணம் - யானை. வேதன் - பிரமன். நாரணன் - விட்டுணு அணங்கு - துன்பம். வை - கூர்மை.

277. தோற்றம் - தோல்வியுற்றோம். கந்தி - கமுகு. பான்மடல் - பாதிமடல்.

279. மயன் - தேவதச்சன். உருற்றுதல் - செய்தல். அவனி - பூமி.

280. இப்படி - இப்பூமி. அரியணை - சிம்மாசனம்.

281. இற்றைநாள் - இந்நாள். பிற்றைநாள் - பின்னாள். செற்றம் - பகை.

282. எவ்வுழி - எவ்விடம். வதிகின்றான் - தங்குகின்றான்.

284. மாற்றம் - சொல். அவை - சபை. பாங்கு - நன்றி. காலை - சமையம்.

286. மறலி - இயமன். நீரான் - தன்மையையுடையான்.

289. மெய் - சரீரம். வையகம் - உலகம்.

292. ஆசையை - விருப்பை. ஆசைக்கு - பொன்னுக்கு.

297. கையறவு - துன்பம். கரைதும் - சொல்கிறோம்.

299. இக்கவியி லடங்கிய கருத்தைத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் 545-ம் பக்கம் 491-ம் சூத்திரவுரையில் வரும் " ஆரிய நன்று தமிழ் தீதெனவுரைத்த காரியத்தாற் - காலக்கோட்பட்டானைச் - சீரிய

அந்தண் பொதியிலகத்தியனுராணை யாற்-செந்தமிழே தீர்க்கச்சுவா கா" எனவும், "முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் வாழி. பரணர் கபிலரும் வாழி, அரணிய, ஆநந்த வேட்கையான் வேட்கோக்குயக்கோடன், ஆநந்தஞ் சேர்க சுவா கா" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

300. ஔவையார்; அங்கவை சங்கவை என்பாரைத் தெய்வீகன் என்னுஞ் சேரமானுக்கு மணஞ்செய்வித்த காலத்தில். சேர, சோழபாண்டிய னென்னும் அரசர் மூவரையும் கல்யாணத்திற்குவரவழைத்து அவர் முன் பற்பல அற்புதஞ் செய்ய நினைந்து, தம் முன் கிடந்த பனந் துண்டமொன்றை நோக்கி,

"திங்கட் குடையுடைச் சேரனுஞ்
சோழனும் பாண்டியனு
மங்கைக் *கறுகிட வந்துநின்றார்
மணப் பந்தரிலே
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றுபச்
சோலை சலசலத்துக்
கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போ
லக் குரும்பை விட்டு
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறு
த்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர வேண்
டும் பனந்துண்டமே"

என்னும் பாடலைக் கூற, அந்துண்டம் பெருமரம் போலவாகி மூவரசர்க்குமாக மூன்று பழத்தை [illegible]த்துப் பேரதிசயந் தந்தது என்பர்.

301. புடவி - பூமி. வடவை - வடவாமுகாக்கினி.

303. இருக்கு - வேதம்.

305. மோலி - கிரீடம், பணி - வேலை.

306. பனுவலாட்டி - சரசுவதி. இணை - இரண்டு.

308. இளவல் - தம்பி. மன்றல் - மணம். தெரியல் - மாலை.

309. அடம் - வலி, தடம் - விலாசம். குடம்பை - கூடு. பார்ப்பு - குஞ்சு.

314. தூரியம் - வாத்தியம். பதாதி - காலாள். வாசி - குதிரை. நாகம் - யானை.

315. துவர் - பவளம்.

318. கும்பு - கூட்டம்.

319. செவ்வின் - செவ்வையாக. வயின் - இடம். ஔவியம் - பொறாமை. பின் - தம்பி.

323. குவிவு - குவிதல். எய்ந்த - பொருந்திய. பொறை - சுமை.

324. அருந்த - உண்ண. இலம் - (இல்லம்) இல்லறம்.

325. பம்பி - நெருங்கி. பாரித்த - பெரிய. காத்தலை - காவற்றொழிலை. இம்பர் - இவ்விடம். காத்தலை - மரத்தடியில்.

326. நாட்டம் - கண்.

327. விளியாது - கெடாது. கல் - மலை. பொருவும் - ஒத்த. திணி - வலி.

328. பொன்றல் - கெடுதல். மௌலி - முடி.

* அறுகிடுதல் - ஓர் மணவினை.

329. கட்டுரை - உறுதிச்சொல். ஓவியம் - சித்திரம்.

331. வாச்சியம் - வாத்தியம். குழி - முகபடாம். துனை - நெருங்கிய. மால் - மேகம்.

332. இயம் - வாத்தியம். போத - வர. கௌவை - ஒலி. தன்னாமநகர் - குமணபுரி.

333. ஓதம் - நீர். உததி - கடல். உடை - ஆடை. சதமகன் - இந்திரன்.

334. பித்திகை - சுவர்த்தலம். சுதை - சுண்ணம். தீற்றி - பூசி. தெற்றி - முற்றம். பேர்மொழிவதற்கேற்ப - அழகாக.

335. பாலிகை - முளை. தசும்பு - குடம். வேதிகை - திண்ணை. பூகம் - கமுகு. எழு - தம்பம்.

336. வாயில் - வாசல். பாய - பரந்த. மறுகு - தெரு. காவணம் - பந்தல். பெண்ணை - பனை. விதானம் - மேற்கட்டி.

337. காமர் - அழகிய. நாமம் - பெருமை. தோம் - குற்றம்.

338. உசாவுவார் - விசாரிப்பார்.

339. சுரபி - காமதேனு. நந்தல் - கெடுதல். கவிகை - கொடை. சந்தம் - அழகு.

340. ஆசி - வாழ்த்து. சினகரம் - கோயில்.

341. உடுபதி - சந்திரன். பூதி - ஐசுவரியம். பாலம் - நெற்றி.

342. சயிலாதி - நந்திதேவர். சீதம் - குளிர்.

343. மால் - மயக்கம்.

344. வலாரி - இந்திரன்.

345. மகதர் - புகழ்ந்து பாடுவோர்.

346. உய்ப்பீர் - செலவிடுவீர். குவை - குவியல்.

347. திறை - கப்பம். முன்னீர் - கடல். படி - பூமி. மன்பதை - மனிதர் கூட்டம். பல்க - நிறைய. வாள் - ஒளி.

350. நன்னர் - நன்மை. பன்னு - புகழப்பெற்ற.

351. அவனி - பூமி. முக்கனி - வாழைக்கனி, மாங்கனி, பலாக்கனி. முறைசைநகர் - முறையூர்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை,	திருத்தம்
முகவுரையில் 5	17	ஆடுகனிமறந்தக	ஆடுகனிமறந்க
,, 6	29.	பெருஞ்சித்திரனர்	பெருந்தலைச்சாத்தனர்
9	10	350	351
5	7	யன்னலா	புக்கலா
23	20	தாழ்	தாள்
24	6	வடுமனடு	வனமடு
,,	12	திடண்ட	திரண்ட
40	5	உகடு	உரடு
42	26	வேவர்	தேவர்
43	2	முனனவ	முன்னவ
49	31	குமழுகா	மெழுகா

முற்றிற்று.